

Familieblad

Sparreboom

Jaargang 12 afl. 1

April 2001

SPARREBOMEN VAN „FEYENOORD”

PAASNUMMER MET O.A.:

REUNIE 2001 * SPARREBOMEN VAN FEIJENOORD * SPARREBOMEN IN
HET NIEUWS * "WAARIN EEN KLEIN LAND....." * DIVERSEN *
FAMILIEBERICHTEN * PUBERAALJES * GENEALOGIE

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Secretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Genealoog: Miep Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie familieblad: Kees Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Ingrid Daas-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (f 30,= onder vermelding van naam en adres).

Zoals reeds in het kerstnummer van 2000 vermeld: onze reünie zal vanwege de prettig opgedane ervaringen wederom plaatsvinden in "De Magneet" in Rotterdam-IJsselmonde. Nu alvast kunnen wij u melden dat ook deze dag (zaterdag 29 september 2001) er veelbelovend gaat uitzien. De heer R. Sparreboom uit Zwijndrecht zal samen met de heer Baars een lezing houden over het wel en wee van de R.T.M. (de Rotterdamsche Tramweg Maatschappij), en dit eventueel omlijst met verhelderende videobeelden. In het jaar 2002 zou onze reünie zich dan wellicht in Ouddorp kunnen voltrekken, alwaar het R.T.M. museum is gevestigd en waar het volgens ingewijden in culinair opzicht zeer goed toeven is.

Hierbij alvast een programma-overzicht voor 2001. U wordt tussen 10.30 en 11.00 uur verwacht. De koffie en de cake staan zoals gewoonlijk weer voor u klaar!

- 11.00 uur: Introductie voorzitter Trudy
- 11.15 uur: Jan (genealoog) met zijn familiecuriosa
- 11.45 uur: Borreltijd
- 12.30 uur: Uitgebreide lunch
- 13.30 uur: Feestelijk pauzenummer (met een prijs voor u!)
- 14.15 uur: Lezing over R.T.M.
- ±15.30 uur: Einde reünie

Aarzel niet, er wordt op u gerekend!

Meer bijzonderheden in ons zomerblad!

Red. (namens bestuur)

In onze tijd is voetbal nog nauwelijks uit de samenleving weg te denken. Of u nu een fanatieke fan bent, een matig geïnteresseerde of een niet te genezen hater, wij allen worden er bijna dagelijks mee geconfronteerd. Voetbal is een fenomeen, uitgegroeid tot een miljoenen, een miljardenbedrijf. Van dit indringende sportgebeuren kennen wij in Nederland exponenten als Ajax, P.S.V. en Feijenoord. En hoe u ook over supporters, het gemanipuleer met spelers, coaches en vooral over de astronomische grote geldbedragen mag denken: kwalitatief is de voetbalsport tot ongekende hoogten gestegen. Dat er schaamteloos enkels en knieën in elkaar worden geschopt moeten wij maar voor lief nemen. Waar gewerkt wordt vallen spaanders. Een onontkoombare consequentie als de absolute top bereikt moet worden.

Feijenoord

Als Rotterdammer behoor ik deze club een warm hart toe te dragen. En dat doe ik dan ook moeiteloos. Al vanaf mijn prilste jeugd.

Eind jaren '40 mocht ik af en toe op zaterdagen mee naar het Feijenoordstadion, aan de hand van mijn vader. Staanplaats achter het doel, want breed hadden wij het toen niet. En wie wel? Want in de staanvakken hing je in immens grote kluwen liefhebbers tegen elkaar aan, terwijl de zittribunes nagenoeg verlaten leken. Toen, als zo'n achtjarig stukje onbenul, vroeg ik mij af wat men bezielde om stoelen in een stadion te plaatsen. Als ze dat hadden nagelaten zou bij elke wedstrijd half Rotterdam aanwezig zijn geweest. Want wie gaat er nou zitten als je kunt staan? Dat was toen. Nu weet ik uiteraard dat je beter slecht kunt zitten dan goed staan.

Tijdens één van die competitieduels (u gelooft het misschien niet, maar het Schiedamse S.V.V. vormde voor wat betreft het behalen van de landstitel nog een regelrechte bedreiging voor de roemruchte club uit Zuid) hoorde ik voor 't eerst van mijn vader dat hij, samen met zijn drie broers, aan de wieg van "Feijenoord" had gestaan. Wel is het zo dat mijn vader eigenlijk vier broers had, maar Arie, de jongste, heeft naar mijn weten in dit opzicht nooit één enkele bijdrage geleverd. Arie studeerde liever, voor later. Tot ieders stomme verbazing. En Arie heeft zich nooit gebeterd. Arie ging later, in tegenstelling tot zijn puur "ambachtelijke" broers, in blauwgrijze combinatie met stropdas als kantoorklerk naar zijn werk, en weer later als bankdirecteur. Maar dit terzijde.

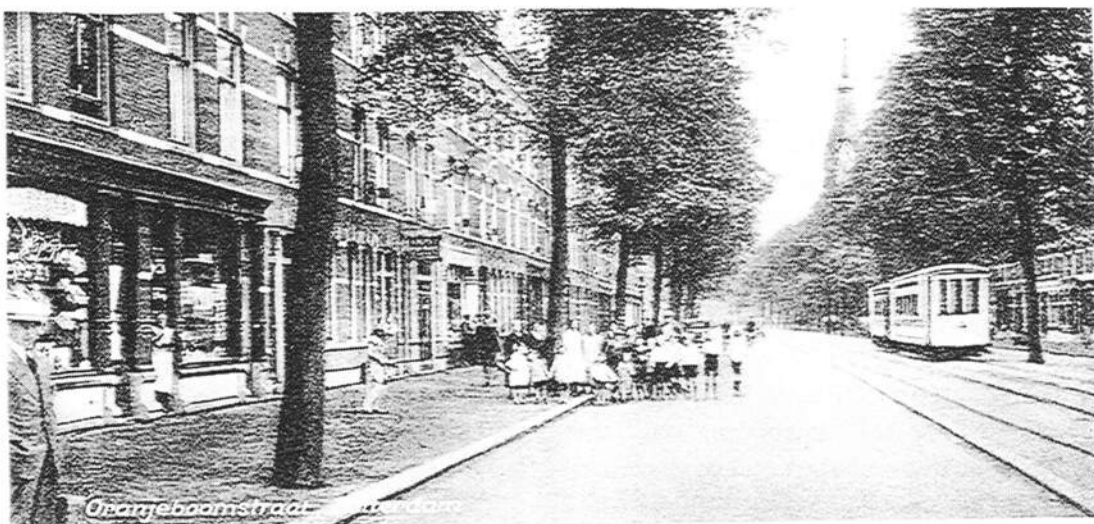
Pleun, Piet (mijn vader), Wim en Jan voetbalden als jongens op het "Koolas" naast de groenteveiling achter de Oranjeboomstraat, samen met talloze andere Feijenoordjongetjes, met een massieve gummibal en met opgevouwen grauwe kielen als doelpalen. "Dat was echt het begin van Feijenoord", zei mijn vader. "Een sliding hoefde je toen niet te maken, en als je het toch deed lag je wel helemaal open. Dan drong het kolengruis in je lijf en daar kon je behoorlijk ziek van worden. En dan je schoenen! Vader (mijn opa dus) keek iedere avond naar de neuzen van onze schoenen. Hij zag altijd onmiddellijk of we "gepunterd" hadden. En dan zwaaide er wat. Maar echt verbieden... nee, dat deed hij niet. In zijn meest joviale ogenblikken liet hij zien dat je ook met de zijkanten van je schoenen kon voetballen. Daarmee werd de schade aan je schoeisel tot een minimum beperkt.

Op zondag bezocht mijn vader geen wedstrijden. Als ouderling van een protestante kerk kon je dat eenvoudig niet maken. Zijn broers deden dat wel, want die waren niet religieus. Ik herinner mij dat ik ooit op zondag in mijn eentje bij oom Jan op bezoek was. Oom Jan ging gewoontegetrouw met oom Wim naar het stadion en ik mocht mee. Doordrenkt van het angstzweet, want elke seconde van dit zondige uitstapje vreesde ik de wrake Gods. Maar er gebeurde niets. Feijenoord won zelfs (van wie weet ik niet eens meer), en onderweg naar huis terug zei ik tegen oom Jan: "Ze waren goed hè?"

Oom Jan antwoordde niet direct. Ik keek omhoog naar zijn gezicht en ik zag dat zijn blik op oneindig stond. Er rolden ook een paar tranen uit zijn ogen. En toen zei hij met trillende stem: "Dit Feijenoord is niet te verslaan."

Feijenoord oefende toen al op het aan de voet van de "luchtbrug" gelegen "Varkenoord". De B, C en D teams deden dat nog op de oude speelvelden bij de Kromme Zandweg. (voor niet-Rotterdamers; ergens in de buurt van het Zuiderziekenhuis). Omdat voetbal op zondag voor ons taboe was, verpoosden wij ons als gezin naast kerk- en zondagschoolbezoeken met het maken van forse middagwandelingen. Frappant genoeg leidde de route altijd langs de bovengenoemde sportvelden, en als zich daar enige beweging voordeed kon mijn vader een blik van intens verlangen niet onderdrukken. Op zo'n zondagmiddag, juist toen wij het Feijenoordhek met het bekende logo passeerden kwam meneer Struijk naar buiten lopen. Diep in zijn kraag, alsof hij zojuist de roze buurt had verlaten, want meneer Struijk was ook ouderling.

Maar ontsnappen aan mijn vader was niet meer mogelijk. Daarom duwde hij zijn zorgelijk getekende hoofd uit zijn kraag en zei: "Ik kan het niet laten Sparreboom. Ik vecht er tegen maar elke zondag verlies ik de strijd."

Nooit vergeet ik de blik van mijn vader. Hoe te omschrijven? Nou, een mengeling van afkeuring, ongeloof en jaloezie. Probeer u dat maar eens uit voor de spiegel.

Op mijn zeventiende verhuisden wij naar Bolnes. Bolnes was toen (en misschien nog wel een beetje) het Staphorst van Zuid-Holland. Het toch wel lichtvoetige protestantisme van de Rotterdamse tuindorpen stond lijnrecht op dat wat Bolnes met de christelijke boodschap meende te moeten doen. En precies in die periode maakte een nieuw fenomeen zijn opgang. De TV.

Zo'n ding kocht men daar niet. En hij of zij die het waagde dat wél te doen werd bestraffend aangekeken. Want zo iemand deed vrijwillig een stap dicht naar het goddeloze en derhalve naar het eeuwige vuur.

Meneer Bakker, een van onze burens was zo'n man. Ongelofelijk gastvrij was hij, maar hij ging nooit ter kerke en hij bezat als enige in de straat een t.v. toestel. En schoorvoetend, maar het gebeurde toch, heel langzaam, met de nodige omzichtigheid begonnen burens van zijn aanbod – "toch vooral vanavond naar Sport in Beeld te komen kijken" – gebruik te maken. Ook mijn vader, en mijn broer en ik. Als je eenmaal bij hem binnen was had je van het oerconservatieve Bolnes nauwelijks nog iets te vrezen, want meneer Bakker schoof altijd begripvol zijn overgordijnen half dicht. Zodat je ongestoord zondig kon zitten wezen. Weer later begon zelfs in Bolnes het televisiebezit terrein te winnen. Immers, zoals u weet gaan oude mensen veelvuldiger dood dan jonge. En juist bij de ouderen werd het meest over hel en verdoemenis gepredikt. Ik weet nog dat mijn vader in verbijstering verhaalde van renovatie aan de Boezemkade, een lange straat van aaneengeschaalde oude pandjes, dwars door het dorp. Men had van gemeentewege het plan opgevat douches in de huizen aan te brengen, maar de autochtone bewoners gaven zoveel tegengas dat men er van gemeentewege maar van afzag. Een douche, zo moeten de gelovigen van kافت tot kافت hebben geconcludeerd, kon nooit de bedoeling van de Schepper zijn geweest.

Halverwege de Boezemkade woonde een vader met acht zoons. Het merendeel van deze jongens (toen al naar schatting tussen de dertig en de veertig jaar) was geestelijk gehandicapt. Des zondags mochten zijn niet naar buiten, en hun enige vertier op de dag des Heren bestond uit het gezamenlijk voor het zolderraam hangen en kijken naar de in het zwart geklede kerkgangers. Een onvervalste Brueghel, mèt lijst. Of dit wél de bedoeling van de Schepper was geweest, nou..... daar hoorde je vanuit de conservatieve hoek niet zoveel over.

Mijn vader zou mijn vader niet zijn geweest als hij in zijn liefde voor sport in het algemeen en voetbal in het bijzonder geen korte metten had gemaakt met opgedrongen dorpsregels. Er kwam een dag dat hij, zelf intussen in het bezit van een grote zwart- wit "Telefunken", de gordijnen openliet als er op zondag een interland bezig was. Zijn liefde voor Feijenoord is tot aan zijn dood gebleven. Alsook zijn geloof in een hogere, rechtvaardige macht.

Tenslotte.

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Ik heb óók iets met Feijenoord. Niet fanatiek, maar het gekke is dat ik zielsgelukkig ben als Feijenoord kans ziet Ajax zonder punten naar de Amsterdamse Arena terug te laten keren. En wat is een eredivisieclub, wat is Feijenoord nu helemaal? Een samenraapsel van duurgekochte voetbaltalenten uit alle windstreken, er zitten al twee generaties lang geen jongens meer tussen van het "Koolas", laat staan een Sparreboom!

In de jaren '50 hadden we het weekblad "De Lach", met pin-ups en veel komische cartoons. Een van die cartoons ben ik nooit vergeten. Heel subtiel had de tekenaar in twee plaatjes uitgebeeld waar de echte prioriteiten van de doorsnee-man lagen. Op het eerste plaatje een dorstige man, zich voortslepend door de woestijn in de richting van een waterbron. Op de tweede, wat verderop dan het water, een vrouw in bikini.....

Ik heb getekend wat ik mij er van herinner en ik heb de vrijheid genomen er nog een derde plaatje aan toe te voegen.

Kees

(Van een enthousiast lid uit Rotterdam)

"Trudy, het blad ziet er weer gezellig en verzorgd uit. De familiedag was ook echt één familie met een goede sfeer en goed bezet. Ik wens het bestuur fijne dagen en maar hopen op meer leden."

Mevrouw C. Sparreboom-Blommers

Familieberichten.

Overleden: Johanna Sparreboom, geb. 29 juli 1936, overl. 3 oktober 2000.

Maria Johanna Sparreboom, geb. 7 december 1919, overl. 16 oktober 2000.

Omdat wij graag op de hoogte willen zijn met het wel en wee van onze familie deden en doen wij altijd een beroep op U allen ons zoveel mogelijk te informeren. Het is dan ook zeer betreurenswaardig dat, zoals eind vorig jaar is gebeurd, wij met Uw informatie niets hebben gedaan. Onze verontschuldiging naar de naaste familie en door plaatsing nu hopen wij onze fout enigzins goed te maken.

Ingezonden door de heer C. Sparreboom uit Zevenbergen.

Op 16 oktober 2000 is mijn oudste Zus Maria Johanna Sparreboom overleden en op 20 oktober in Rhoon begraven.

Zij was de oudste van de twee dochters van Cornelis Sparreboom en Trijntje Valster.

Zij leed al jaren aan kanker. Tot 26 juli 2000 heeft zij met professionele hulp in haar appartement in Ede op zichzelf kunnen wonen. Op die datum is zij opgenomen in de Hospice Breda te Breda, waar zij, na een liefdevolle verzorging, in alle rust is overleden.

Op haar verzoek is zij op de Algemene begraafplaats in Rhoon begraven. Juist daar, omdat zij graag wilde rusten op dezelfde begraafplaats als onze Ouders, voor wie zij heel veel heeft betekend. Wij hebben getracht dit in de rouwkaart in het kort aan te geven.

Doordat zij ongetrouwd is gebleven, had zij ruimte in haar leven om extra aandacht te geven aan onze (grote) familie, wat zij dan ook inderdaad deed. Zij bekleedde metterdaad een bijzondere plaats in onze familie.

Zie rouwkaart elders in dit blad.

Maria Johanna Sparreboom was donateur van de familiestichting vanaf het eerste uur.

Rectificatie.

Naar aanleiding van een bericht van Mevr. A.M. Sparreboom-van Pernis aan Trudy het volgende. Ten eerste: het ontbreken van bovenstaand bericht. Ten tweede: in het artikel van Frieda in het vorige familieblad op blz. 706 staat de leeftijd van bovengenoemde overledene 89 jaar, maar dit moet zijn 80 jaar. Ten derde: op blz. 707 is de leeftijd van Leendert Sparreboom als 90 jaar vermeld, maar moet 83 jaar zijn.

Op dezelfde bladzijde heet de dochter van Arend Sparreboom Neiltje, doch dit moet zijn Heiltje.

U zult gemerkt hebben dat de bijlagen vanaf bijlage 23 van de genealogie achter lopen. Wij verwachten dit in het volgende familieblad in te halen.

*Als de liefste lieverd gaat
dan schokt de aarde even
immers, liefde en beminnen bindt
daarom ben jij aan ons gegeven*

ANNE SPARREBOOM

29 juli 1936

— 3 oktober 2000

*Lieve, lieve mamma
met zoveel trots en liefde,
maar ook wanhoop nu,
blijf je in mijn hart.*

en zoals beloofd:

ik zal je zoeken en vinden

je Helen

Mamma is op 7 oktober in Rockanje begraven.

*In vrede kan ik mij te ruste begeven en aanstonds inslapen,
want Gij alleen, o HERE, doet mij veilig wonen.*

Psalm 4: 9

Met veel verdriet delen wij U mede, dat vandaag een einde is gekomen aan het leven van onze zus en schoonzus

Maria Johanna (Rie) Sparreboom

in de leeftijd van 80 jaar.

Zij bekleedde een bijzondere plaats in ons gezin door haar meeleven en warme belangstelling voor elk lid daarvan. Groot was ook steeds haar interesse in het lot van de neven en nichten die in de loop van de jaren aan onze familie werden toegevoegd en die op hun beurt "Tante Rie" op handen droegen.

Ook haar zorg voor onze Ouders nam toe, toen deze met het ouder worden in toenemende mate afhankelijk werden.

Zij zal heel erg gemist worden in onze kring.

Onze dank gaat uit naar allen die haar in de "Hospice Breda" te Breda gedurende de laatste weken met zoveel liefdevolle zorg hebben omringd.

16 oktober 2000

Correspondentieadres:

C. Sparreboom

Leen Sparreboom †
Adri Sparreboom-van Pernis
Aad Sparreboom
Marie Sparreboom-van Zessen
Truus Noordzij-Sparreboom
Piet Noordzij
David Sparreboom
Cok Sparreboom-Noordzij
Joris Sparreboom †
Wil Sparreboom-Beele
Cor Sparreboom
Ina Sparreboom-Verkuyt †

Gelegenheid tot condoleren en afscheid nemen in de "Maranathakerk", Kleidijk 2 te Rhoon, vrijdag 20 oktober van 13.30 tot 14.00 uur.

Aansluitend wordt om 14.00 uur de dienst van Woord en Gebed gehouden in bovengenoemde kerk, waarna wij haar om ongeveer 14.50 uur ter aarde zullen bestellen op de gemeentelijke begraafplaats aan de Dorpsdijk 65 te Rhoon.

Na de teraardebestelling is er nog gelegenheid tot condoleren in de hal van de "Maranathakerk".

"WAARIN EEN KLEIN LAND....."

"Er zij licht".
En er wás licht.

Britt had helemaal geen zin om in dit rotweer de paar boodschappen te moeten halen die haar moeder vergeten was. Haar moeder vergat altijd wel iets en ze vergat vooral dat meisjes van 7 jaar het ook weleens te druk konden hebben om voor een ineens broodnodig doosje lucifers nog naar de supermarkt te hollen.

"Waarom maak je geen lijstje, mam?", had Britt twee weken geleden nog aan haar moeder gevraagd. "Brittje kind, dat vergeet ik toch mee te nemen. Ligt het als ik het in de winkel nodig heb, gewoon op de keukentafel", had haar moeder gelachen.

Ze lachte altijd om haar eigen stomiteiten. Iets wat Britt stiekem wel leuk vond aan haar moeder, alleen vandaag even niet. Twee pakken melk deze keer en de regen die van haar lange broek in haar kaplaarzen druppelde.

Er was trouwens iets met de melk de laatste tijd omdat de koeien ziek waren. Britt had er niet alles van begrepen, maar dat er veel koeien doodgemaakt moesten worden had ze op de t.v. gezien en op school had de juf er ook iets over verteld. Het zou kunnen dat melk schaars werd voor een paar dagen, en toen de juf aan de klas had gevraagd wat schaars betekende, had Britt haar vinger opgestoken. "Schaars betekent dat iets er bijna niet meer is, juf". Daarna had de juf verteld over de oorlog toen zowat alles schaars was geworden en je bonnen moest hebben om aan eten en kleren te kunnen komen. Er waren mensen die ook nog probeerden eten van anderen te jatten, terwijl die anderen nog minder hadden dan zichzelf. Zou het erg zijn als er een week geen melk was zonder oorlog? Britt veegde een natte haarlok van haar voorhoofd. Je kon nog altijd water drinken, dat kwam elke dag uit de kraan.

De deur van de supermarkt zoefde open en Britt pakte een mandje van de stapel. Het was druk in de winkel, jakkes, dan zou er bij de kassa zo'n rij staan waarin de grote mensen altijd van die stomme gesprekken hielden die nergens over gingen en waar zij uit verveling dan toch naar zou luisteren en waarvan ze dan na 3 minuten ging geeuwen om nooit meer op te houden.

Er wás helemaal geen melk, zag ze toen ze bijna bij het koelvak was aangekomen. O nee, gelukkig, nog twee pakken. Ook toevallig, die hadden vast op haar gewacht. Ze bukte om eerst het ene pak en daarna het andere pak in haar winkelmandje te leggen. Naar de kassa en dan naar huis. Lekker verder lezen in haar bibliotheekboek dat.....

Opeens voelde ze een beweging in haar mandje en toen ze keek, stond er een mevrouw naast haar die snel de twee pakken melk in haar winkelkarretje legde en zonder op of om te kijken verder liep. Britt wist niet wat ze moest doen, maar voor ze iets kon bedenken, zag ze hoe een andere mevrouw de vrouw die haar twee pakken melk afgepakt had, staande hield en boos begon te praten, terwijl ze naar Britt wees. Aarzelend liep Britt naar de twee vrouwen toe.

".....nou en...", schamperde het rotmens, "ik heb die melk nodig, dus waar bemoeit u zich mee?"

"U jat gewoon melk uit het mandje van een kind, u moest zich doodschamen!!" De mevrouw zag rood van woede, zag Britt. Maar dat andere mens was toch niet van plan de melk terug te geven. De twee vrouwen gingen zo ontzettend tegen elkaar tekeer dat het winkelpersoneel tussenbeide moest komen en Britt was het liefst weggeslopen. Toen pakte de chef van de supermarkt die inmiddels ook op het tumult was afgekomen, de twee pakken gewoon uit het karretje van dat mens en deed ze in het mandje van Britt waarbij hij even zijn hand op haar hoofd legde.

"Ga maar meisje, trek je er niks van aan, het is oorlog en dan veranderen sommige mensen in iets heel naars".

Britt was allang blij dat het gedoe was afgelopen en sloot achter aan de rij voor de kassa. Een man was erg lang bezig, ze kon niet zien wat hij allemaal in zijn kar had, maar het moest voor een weeshuis zijn. Dat zei haar moeder altijd als iemand een volle kar met boodschappen had: "zeker voor een weeshuis."

Toen hoorde ze de kassière vragen: "hoeveel zijn dat er?"

De man antwoordde: "achtenveertig".

Britt stapte een beetje opzij om te zien wat "achtenveertig" betekende.

De man had achtenveertig pakken melk in zijn kar!!!

Dat was wat de juf had bedoeld met hamsteren. Dat hadden ze in de oorlog ook gedaan en als iedereen dat deed was alles eerder op.

Vanuit een andere rij zag Britt het rotmens naar haar kijken, met boze ogen en samengeperste lippen. Britt bedacht dat ze niet zoveel begreep van de grotemensenwereld. Het was nog geeneens echt oorlog en bij een klein beetje melkschaarste waren sommige mensen nu al fout.

Er was eens een klein landje dat ooit uit de zee ontstaan was omdat eeuw na eeuw diezelfde zee slib uitgespuwd had op de toenmalige kustlijn, slib dat uiteindelijk het vruchtbare kleilandje was geworden.

In dat landje was het leven goed en het teveel aan water dat door de wonderbare technieken van de bewoners van het landje tot polders was omgetoverd, maakte het leven nog beter. Het volk leefde tussen allerlei dijken waar ze nooit overheen keken omdat ze daar geen behoefte aan hadden. Ze hadden genoeg aan zichzelf en waren daar zeer tevreden mee. Natuurlijk wisten ze toch heel goed wat er in de rest van de wereld gebeurde en omdat daar veel slechte dingen gebeurden, zagen ze zichzelf ook als een voorbeeld. Met schuddende hoofden en opgeheven wijsvingers bespraken de mensen regelmatig de foute toestanden in andere landen en bedachten oplossingen voor die problemen. Het was een vorm van tijdverdrijf, want de mensen in dat landje hadden het over het algemeen best goed. Het landje had een kroonprins en het volk hield zich vaak bezig met het liefdesleven van deze jonge man, die al veel vriendinnen had gehad, maar van wie er tot dan toe niet één goed genoeg bevonden was om met hem te trouwen. Toen bleek, na een aantal maanden van roddel en geruchten, dat er nu iets serieus aan de hand was met een jonge vrouw uit een warm land aan de andere kant van de wereld. Het volk was erg blij voor de kroonprins en hoopte op een huwelijk.

Het land waar de geliefde van de kroonprins vandaan kwam, had ooit lange tijd geleden onder een regime dat veel mensen uit dat land het leven had gekost. Mensen waren zomaar opgepakt om nooit meer terug te keren. In die tijd kende de hele wereld de verhalen van mensen, levend of vermoord, die uit helicopters in de oceaan waren gegooid. En zij die hadden kunnen ontsnappen, hadden de wereld verteld over de vreselijke en perverse martelingen die ze hadden moeten doorstaan. In de hoofdstad van dat land was een groot plein waar elke donderdagmiddag de moeders en de vrouwen van alle vermiste mensen een protestmars hielden, iets wat ze tot op heden nog steeds doen. Ze noemen zich "de dwaze moeders". De hele wereld was op de hoogte geweest van alle slechte daden die in dat land gepleegd werden en dus ook het volk van het kleine land aan de zee. Vol verontwaardiging waren ze geweest over wat ze op de televisie hadden gehoord en gezien, en er in de kranten over hadden gelezen. Maar net als de rest van de wereld moest hun economie toch ook door blijven draaien en juist ten tijde van het dictatoriale regime in dat warme land aan de andere kant van de wereld, waren de investeringen van het bedrijfsleven van het kleilandje in dat andere land groter geweest dan ooit. Gelukkig kwam er toch een eind aan het tirannieke bewind in het verre land en de wereld haalde opgelucht adem, want iedereen had natuurlijk erg meegeleefd met het lijden van het geteisterde volk. En het leven ging verder.

Ineens keerde het tij en de liefde tussen de kroonprins en de jonge vrouw uit het grote, verre land werd op de proef gesteld. Men had ontdekt dat de vader van de geliefde van de kroonprins ten tijde van de dictatuur in dat verre land, minister van landbouw was geweest. Iets waar zijn dochter natuurlijk niets aan kon doen, dat vonden ook alle mensen in het land tussen de dijken. Maar dat nam niet weg dat het feit toch pijnlijk was.

Moest bij een eventueel huwelijk de vader aanwezig zijn? Hoe zat het met andere, in de toekomst, officiële gelegenheden? Kon de kroonprins überhaupt wel met zo'n vrouw trouwen en dan ooit nog koning worden of moest hij in dat geval afstand doen van de troon?

Zou het kleine landje aan de zee die vader niet moeten vervolgen en berechten, want al hadden ze destijds niets gedaan om degenen die dat regime vertegenwoordigden te laten boeten voor hun wandaden, het was nooit te laat om aan de rest van de wereld te laten zien dat het kleilandje zich nog

steeds als voorbeeld van de samenleving kon profileren. En al had nooit iemand al die tijd van ene meneer X geweten, nu bleek dat de aanstaande schoonvader van de kroonprins een pijnlijk verleden had, groepte het volk van het landje aan de zee samen tussen de dijken, staken hier en daar hun wijsvinger in een gat waar wat water uitsijpelde en wezen met de wijsvinger van hun andere hand naar.....

Hun hoofden schuddend, met ogen die nog steeds niet over de dijken heen wilden kijken, hun voeten vast in de zware klei, hadden zij weer over alles een mening en waren zeer tevreden met zichzelf.

In het Big Brotherhuis, dat nu een kasteel is, bevinden zich aan aantal dikke mensen die willen afvallen en u en ik hebben de keus om hun pogingen daartoe te volgen of weg te zappen. Ik kies voor het laatste nadat ik uit nieuwsgierigheid deze "Big Brother" één keer gezien had. Vaak kijk ik één keer naar iets nieuws, gewoon om te weten waarover het gaat. Zoals met heel veel de laatste jaren op t.v., is er eigenlijk niets nieuws. Als ik blijf bij "Big Brother", was de allereerste nieuw, zoiets hadden we nog niet gehad, al vond ik het geen entertainment en na een aantal keer gezien te hebben zelfs uitermate saai. De tweede "Brother" heb ik amper bekeken, soms twee minuten als ik erin zapte. Van de "dikke-mensen-Brother" zag ik één hele aflevering. Ik zag ook dat het geen andere "Brother" was, logisch, want dikke mensen zijn niet anders dan andere mensen. Alleen willen deze "Brotherdikkerds" afvallen en wel ten overstaan van een miljoenenpubliek, maar dat moeten zij weten. Dik zijn mag nog steeds niet, dat blijkt.

Van mij mag dik zijn best. Ik ben niet dik, ik vind dik ook niet mooi en zeker niet goed voor je gezondheid, maar van mij mag u dik zijn. Ik zal u niet een minder leuk mens vinden omdat u dik bent. Ik zal u ook niet aardiger vinden omdat u dik bent. Ik vind u om wie u bent, begrijpt u?

Ik weet al wie er in de volgende "Big Brother" zitten. Dat zijn zij die tegenwoordig nog heftiger gediscrimineerd worden dan degenen die niet op de Amerikaanse Barbie lijken.

In de volgende "Big Brother" zitten mensen die van hun rookverslaving af willen. Want roken is wereldwijd zo'n beetje het ergste wat een mens kan doen. In elk geval hebben wij in Holland ook deze hetze van onze Amerikaanse medewereldburgers overgenomen, net zoals de "borsten-billen-barbielook".

Neemt u van mij aan dat elke roker weet dat hij een risico loopt, zoals elke dikkerd weet dat dik zijn ook de gezondheid zou kunnen schaden. Maar iemand die lijdt aan anorexia weet dat ook.

Een alcoholist weet dat en een drugsverslaafde weet dat.

De laatste twee zijn pas echt een probleem voor de samenleving. Ik als roker jat geen tasjes, breek niet in en lig niet laveloos of high in de goot. Als roker functioneer ik net zo normaal en optimaal als elke niet-roker. Daarbij houden rokers al jarenlang terdege rekening met hun omgeving.

Andersom is dat minder. Ik herinner mij een visite ten huize van mijn vriend, die onze redacteur is, waar men ons van te voren zowat sommeerde het roken zoveel mogelijk te beperken omdat de aanstaande visite er een hekel aan had. En zoiets gaat mij dus veel te ver. Eigen baas in eigen huis lijkt mij heel redelijk, maar dat moet van twee kanten komen.

Kijk maar uit, dikkerds. Over een jaar zijn jullie aan de beurt. Dan wordt aan jullie gevraagd, mét ogen die uitpuilen van verbijstering,: "snoep jij????!!!"

Men zal zeggen dat jullie op de driezitsbank wel twee plaatsen in beslag nemen en dat jullie uiterlijk esthetisch niet verantwoord is. De regering zal zich ermee gaan bemoeien en de zieketenkostenverzekeraars zullen in overweging nemen dat dikkerds geen recht hebben op bepaalde behandelingen, omdat jullie willens en wetens elk ongezond pondje door het mondje laten gaan.

Tandartskosten komen voor eigen rekening, snoepen schaadt het gebit immers. En een aangetast gebit kan kwalijke geurtjes afgeven, zodat de omgeving ook daar weer last van heeft.

Misschien ben ik paranoia, maar ik begin ergens het gevoel te krijgen dat iets zoals de tegenwoordige hetze tegen rokers een rookgordijn is omdat men andere dingen die veel gevaarlijker zijn voor de samenleving niet aan kan pakken, of die niet wil aanpakken.

Staat er op elke fles waar alcohol in zit "Deze inhoud kan de gezondheid schade toebrengen"?

Kan ik op elke straathoek van elke gemiddelde Hollandse stad in een coffeeshop softdrugs kopen?
Hoewel ik die dan weer niet op straat mag oproken, want roken schaadt de gezondheid immers.

Laten we de rokers aanpakken en volgend jaar de dikkerds en het jaar daarop.....

Geef het volk brood en spelen. En een rookgordijn.

Tja, elk land vaart economisch wel bij de invoer van heroïne & Co., dat is bekend. Zoals het ook bekend is dat Noriega die een voormalige FBI of CIA-hotemetoot was, ooit op de troon van zijn Middenamerikaanse landje is geholpen met geld dat kwam uit een onderschepte drugsinvoer.

De inbeslaggenomen troep werd door de regering weer tegen straatwaarde op de zwarte markt (op de straat dus) gebracht en met die opbrengst kun je als land dus een hoop andere leuke dingen doen.

Tirannen op tronen helpen, wapens kopen.....

Als ik geen rookverslaafde was, zou ik er precies hetzelfde over denken moet ik eerlijkheidshalve zeggen. Gewoon, omdat het Hollandse vingertje mij zo langzamerhand de keel uitkomt.

JOY

Holland, klein kleiland tussen dijken.....,
kijk verder dan je groene gras,
kijk verder dan je eiken.
Al zijn je luchten bijna nooit
gebroken, open, ongekooid.....,
probeer eens groot te kijken.

BOMEN IN HET NIEUWS * SPARREBOMEN IN HET NIEUWS *

Brouw bier van de kerstboom

Een Britse boswachter roept mensen op hun kerstboom niet weg te gooien maar er bier van te maken.

Volgens boswachter Barbara Spence kun je van de fijnspar, die door velen wordt gebruikt als kerstboom, een heerlijk bier brouwen dat ook nog eens genezende krachten bezit.

Ze kreeg het recept voor **sparrenbier** van een vriend. Spence neemt de topjes van de sparrentakken en brouwt die samen met stroop en gist. Daarna kookt ze het mengsel om alle hars er uit te halen.

„Het bier heeft een heel sterke smaak. Ik zou niet aanraden er een pul van te drinken maar als liqueur is het goed te drinken", aldus de boswachter. Haar kerstbomenbrouwsel heeft, beweert ze, veel van haar vrienden afgeholpen van hoestbuien en verkoudheden.

Volgens de boswachterij van Wales werd **sparrenbier** veelvuldig gedronken tijdens de Europese invasie van Noord-Amerika om scheurbuik tegen te gaan. Ook ontdekkingsreiziger James Cook, die in de 18de eeuw de oostkust van Australië ontdekte, zou het drankje gebrouwen hebben.

Sparreboom hoogleraar

Rotterdam — Dr. M. Sparreboom is de nieuwe decaan van de Faculteit der Historische en Kunstwetenschappen van de Erasmus Universiteit Rotterdam. Het college van bestuur heeft hem benoemd.

Hij volgt hiermee per 1 februari 2001 prof. dr. A. M. Bevers op. Bevers treedt af na zes jaar decanaat. Dr. M. Sparreboom (Utrecht, 1951) studeerde in Leiden. Hij promoveerde daar op een onderwerp in de Indische Taal- en Letterkunde. Hij is werkzaam geweest bij de European Science Foundation in Straatsburg.

Functie

Tot 1 februari 2001 was Sparreboom verbonden aan de onderzoeksorganisatie NWO. Hij was actief op het gebied van Geesteswetenschappen. Hij zal zijn functie als decaan van de Faculteit der Historische en Kunstwetenschappen combineren met zijn directeurschap van de Stichting Praemium Erasmianum in Amsterdam.

• Dick Sparreboom: de Erasmusspeld

Aan vooravond van Internationaal Jaar Onderscheiding voor twee vrijwilligers

Twee vrijwilligers uit Het Lage Land zijn in de maand december onderscheiden voor hun verdiensten. Op 6 december kreeg Dick Sparreboom-Mooren in het Stadhuis de Erasmusspeld opgeprikt door wethouder Sandra Korthuis. En een week later ontving Jaap Kokjé, midden op zijn 'werk', de Mia van Yperenspeld uit handen van deelraadsvoorzitter Els Boot. Een fraaie prelude op 2001, het jaar dat door de Verenigde Naties is uitgeroepen tot Internationaal Jaar van Vrijwilligers.

Dick Sparreboom

"Ik ben helemaal niet zo'n mens voor onderscheidingen en speldjes, maar hierdoor ben ik toch verrast en ik ben er erg blij mee. Ik zie het eigenlijk als een bekroning van mijn vrijwilligerswerk."

Dick Sparreboom (79) kreeg woensdag 6 december de Erasmusspeld voor haar werk in de Stedelijke Adviescommissie Ouderenbeleid. Maar ongetwijfeld niet alleen daarvoor. Dick is ook actief in het Ouderenplatform van Het Lage Land, in de SOPA, in de cliëntenraad van de Thuiszorg; in de COSBO en voorheen onder andere in een organisatie van bewoners in bejaardenhuizen. In een bejaardenoord woont Dick overigens niet. Wel in de Sterflats waar ze actief haar mondje roert in de werkcommissie van de Huurdersvereniging Alexanderpolder. En de mensen die haar kennen weten wat dat betekent. Dick Sparreboom is misschien niet zo goed meer ter been, maar haar spraakwerval is soms niet te stuiten. Het is een dame die een heldere visie heeft en die de belangen en behoeften van ouderen uitstekend weet te verwoorden in termen van beleid.

"Ook voor jezelf"

Dick Sparreboom heeft twee termijnen van vier jaar "gediend" in de Stedelijke Adviescommissie Ouderenbeleid (SAO). Zij was er vanaf het eerste begin bij. De SAO is een officiële gemeentelijke commissie die gevraagd en on-

gevraagd advies uitbrengt aan de gemeente Rotterdam. Voorbeelden van advies zijn het gehandicaptenvervoer, woningbouw voor ouderen, vrijwilligerswerk (mantelzorg) en Rotterdam Kleurrijke Stad. Dick Sparreboom was ook al actief in de voorganger van de SAO, "maar daarin liepen beleid en directe belangenbehartiging soms heel erg door elkaar, waardoor het advies soms doorspekt was van eigenbelangen van ouderenorganisaties."

Het was hard werken in de SAO, maar Dick heeft het nooit als een belasting gevoeld. "Het was natuurlijk even zoeken acht jaar geleden toen de SAO geïnstalleerd werd. Het duurde ook even voor de gemeente onze adviezen serieus nam. Maar we hadden een erg leuk team. Bovendien zeg ik altijd dat je vrijwilligerswerk voor een heel groot deel voor jezelf doet en voor een kleiner deel voor anderen. Anders doe je het niet!"

Na twee termijnen is Dick Sparreboom gestopt met de SAO, maar het Ouderenplatform Het Lage Land, de SOPA en de cliëntenraad van de Thuiszorg blijven haar aandacht, inzet en haar brede belangstelling ten volle houden.

PUBERAALTJES

(ZWANENZANG)

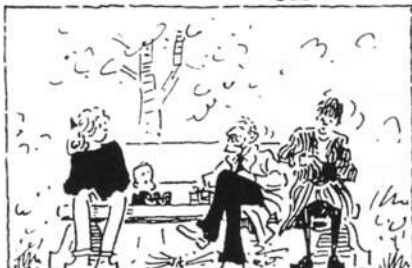
ZULLEN WE AANSTALTEN
MAKEN LOES?

WE HEBBEN NOG EEN UUR, EN
'T IS ZEKER VIJF MINUTEN LOPEN.

NOU, IK
BEN BENIEUWD WAT ZE OP TAFEL ZET.
VROEGER BAKTE ZE ER NIETS VAN. WAT DAT
BETREFT BEN JIJ PRECIES JE ZUS MIEN. EN NIET
ALLEEN ALS HET OM GEBREK AAN CREATIVITEIT GAAT.
EIGENLIJK BEN JIJ IN ALLE OPZICHTEN ALTIJD IEMAND GE-
BLEVEN DIE ZIJN ZAAKJES MAAR HALF AANPAKT, VOORAL ALS
HET OM BELANGEN VAN ANDEREN GAAT. VROEGER AL TOEN IK JE
PAS KENDE! GOD, JA ZEG... TOEN HAD IK NOG DE ILLUSIE DAT JE ZOU VER-
ANDEREN. WANT EEN NORMAAL MENS WERKT DAGELIJKS AAN ZIJN ONT-
WIKKELING, PROBEERT IN IEDER GEVAL, ZEKER BINNEN EEN RELATIE, LERING
TE TREKKEN UIT DINGEN DIE FOUT ZIJN GEGAAN. VOORBEELDJE? BLOEMEN! JE
WIST DRIE EN VEERTIG JAAR GELEDEN AL DAT IK GEK OP BLOEMEN WAS! EN HOE
VAAK BRACHT JE ZE MEE? NEVER! JA, ALS ZE OP JE BOODSCHAPPENLIJSTJE STONDEN!
TEKENEND TOCH VOOR IEMAND DIE ALLEEN MAAR MET ZICHZELF BEZIG IS? MENEER
MOEST ZO NODIG GAAN VAREN! PRECIES IN DE PERIODE DAT ZIJN KINDEREN NOG
DACHTEN EEN VADER TE HEBBEN! GOED BESCHOUWD HEB IK ZE ALLE VIER IN MN EENTJE
OPGEVOED. EN OVER HET FEIT DAT ZE GEZOND EN ZO SUKSESVOL ZIJN HEB IK JOU
TOT DE DAG VAN VANDAAG NIET GEHOORD. EN DAT JE ALLES HALF DOET HEB JE WEL
OVERDUIDELIJK IN JE WERK AANGETOOND, ZEKER DESTIJD MET DIE BELACHELIJKE ON-
DERNEMING VAN JE. TWEE MISKRAMEN KREEG IK, BINNEN HET JAAR! WEET JE NOG?
EN JIJ LIET JE NAUWELIJKS ZIEN, WANT JE MOEST ZO NODIG, TOT DIEP IN DE NACHT, ZAKEN
DOEN MET ENTHOUSIASTE ONDERNEMERS, DIE JOU EN JE IDEEËN ZO ZAGEN ZITTEN! ALS IK
NU NOG AAN DIE SLOERIE TERUGDENK DIE JOU TOEN ZONDER SLAG OF STOOT INPAKTE! SLET!!
WAT IK MIJ IN ALLE ERNST EIGENLIJK ALTIJD HEB AFGEVRAAGD IS, WAT JIJ IN BED BIJ HAAR
KLAARMAAKTE. WANT IN ÒNS GEVAL BESCHOUWDE JIJ HARTSTOCHT ALS EEN AFWIJKING.
SLAPEN, WAS JE GOED IN! EN NOG! KLAARWAKKER BEN JE ALS ER GEVOETBALD WORDT,
EN BEWUSTELOOS ALS IK VIJF MINUTEN JE AANDACHT VRAAG. HET SPIJT ME NOG ALTIJD
DAT IK NOOIT OP DE AVANCES VAN JAN BEN INGEGAAN. JAN IS NU DOOD, EN ALS HIJ NOG
HAD GELEefd ZOU HIJ NU AL VER IN DE TACHTIG ZIJN GEWEEST. MAAR JAN WAS EEN MAN!
ECHT EEN MAN VOOR EEN VROUW. ATTENT, VOORKOMEND, ALTIJD BEZIG MET KUNST EN
CULTUUR. EEN KEER... EEN KEER WAS JE BEREID MET ME NAAR DE OPERA TE GAAN.
AIDA IN AHQY, IK VERGEET HET NOOIT. IK IN HET LANG, HELEMAAL BOVENIN ACHTER EEN
PILAAAR... TUSSEN AL DAT GAJES... EN ZELFS VAN DE TRIOMFMARS WERD JIJ NIET WAKKER!
HEER NOG AN TOE, WAT HAD MIJN LEVEN ER ANDERS UIT KUNNEN ZIEN! NEEM NOU
JE ZUS MIEN. DIE WOONT WEL MOOI IN EEN RIANTE BUNGALOW, MET DE VENT DIE
JIJ ALTIJD, VAN BEGIN AF AAN, ALS EEN STUK ONBENUL HEBT NEERGEZET. EN IK?
WAT HEB IK? EEN RIJTJESHUIS MET EEN LEKKEND DAK! EN TURKEN LINKS
EN RECHTS, MET ZWERMEN KINDEREN. SCHATTIG HOOR, MAAR OP MIJN
LEEFTIJD... EN IK ZIT MET EEN VENT DIE NIET ALLEEN TE BEROERD,
MAAR OOK NOG EENS TE ARM IS OM MIJN LEVENSAVOND NOG EEN
BEËTJE KLEUR TE GEVEN!.....
DAT IS MIJNOUDE
DAG!

'T IS TIJD,
ADRIAAN.

SCHITTEREND TOCH HË, DIE
HERFSTINTEN!
VIND JE NIET?

- X dw Geertrui Neeltje Sparreboom, geb. Ridderkerk 11-12-1916, overl. Rotterdam 3-11-1999, tr. Ridderkerk 19-2-1937 Pieter **van den Herik**, geb. Alblisserdam 18-7-1910, overl. Rotterdam 22-9-1974, zn. van Cornelis van den Herik en Johanna Schippers.
Uit dit huwelijk:
1. Maaïke, geb. Ridderkerk 12-11-1937, overl. Rotterdam 19-2-1984.
 2. Johanna, geb. Rotterdam 11-9-1944, overleden.
 3. Cornelia, geb. Rotterdam 14-7-1947, overleden.
 4. Cornelis, geb. Rotterdam 9-4-1952, overleden, tr. Rotterdam 28-8-1985 Cecila de Blok, geb. Rotterdam 23-11-1956, overleden.

hier begint bijlage 25.

- VII q Arie **Sparreboom**, geb/doop Ridderkerk 27-8/4-9-1796, arbeider, tapper, overl. IJsselmonde 9-1-1875, tr. IJsselmonde 6-5-1820 Johanna Huyzer, doop IJsselmonde 26-3-1798, overl. IJsselmonde 20-6-1856, dr. van Willem Huyzer en Aagje de Vormer.
Uit dit huwelijk:
1. Leendert, geb. IJsselmonde 10-9-1826, overl. IJsselmonde 10-9-1826.
 2. Lena, geb. IJsselmonde 18-3-1831, volgt VIII aj.
 3. Willem, geb. IJsselmonde 29-10-1833, volgt VIII ak.
 4. Leendert, geb. IJsselmonde 27-11-1836, overl. IJsselmonde 15-11-1898.
 5. Aagje Clazina, geb. IJsselmonde 1-10-1840, volgt VIII al.
- VIII aj Lena Sparreboom, geb. IJsselmonde 18-3-1831, overl. IJsselmonde 16-1-1898, tr. IJsselmonde 22-5-1852 Willem **Noordzij**, geb. Ridderkerk 12-8-1826, overl. IJsselmonde 22-12-1874, zn. van Jan Noordzij en Aartje Zuidam.
Uit dit huwelijk:
1. Jan, geb. IJsselmonde 15-8-1853.
 2. Arie, geb. IJsselmonde 28-12-1855, overl. IJsselmonde 17-8-1861.
 3. Johanna, geb. IJsselmonde 16-1-1858.
 4. Arendje, geb. IJsselmonde 27-9-1859, overl. IJsselmonde 28-5-1860.
 5. Aaltje, geb. IJsselmonde 22-5-1861, volgt IX z, (zie bijlage 11).
 6. Arie, geb. IJsselmonde 2-2-1864, tr. IJsselmonde 6-9-1888 Maaïke van Driel, geb. IJsselmonde 22-10-1867, overl. Ridderkerk 18-8-1904.
 7. Klaartje, geb. IJsselmonde 18-3-1865.
 8. Willem, geb. IJsselmonde 17-1-1868.
 9. Lena, geb. IJsselmonde 10-1-1872, volgt IX ao. (zie bijlage 17.)
- VIII ak Willem **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 29-10-1833, stoker, overl. Rotterdam 22-3-1911, tr. IJsselmonde 10-5-1856 Aagje van 'tHof, geb. Ridderkerk 12-1-1829, overl. Rotterdam, dr. van Maarten van 'tHof en Cornelia Bakker.
Uit dit huwelijk:
1. Johanna, geb. IJsselmonde 5-10-1856, volgt IX ba.
 2. Cornelia Maria, geb. IJsselmonde 2-2-1858, overl. IJsselmonde 8-10-1860.
 3. Klaartje, geb. IJsselmonde 27-9-1860, overl. Rotterdam 27-11-1928, tr. Rotterdam 31-5-1882 Leendert **Kuijper**, geb. Rotterdam 19-2-1857, ketelmaker, zn. van Johan Albertus Kuijper en Antonia van Duijn.
 4. Maarten, geb. IJsselmonde 17-5-1863, overl. IJsselmonde 1-5-1864.
 5. Maarten, geb. IJsselmonde 13-7-1865, volgt IX bb.

6. Arie, geb. IJsselmonde 19-6-1869, boekhouder GEB Bandoeng, overl.
Tjimahi (Indonesia) 13-6-1928, tr. Bandoeng 9-9-1908 J. Sina.

IX ba Johanna Sparreboom, geb. IJsselmonde 5-10-1856, overl. Rotterdam 10-8-1924,
tr. (1) Rotterdam 28-8-1878 Heinrich Wilhelm **Buddenbaum**, geb. Kralingen
1-5-1856, machinist, overl. Rotterdam 17-7-1885, zn. van Christiaan Friedrich
Wilhelm Buddenbaum en Adriana Schillink.

Uit dit huwelijk:

1. Christian Fredrich Wilhelm, geb. Rotterdam 11-6-1879.
2. Willem, geb. Rotterdam 8-9-1880.
3. Adriaan, geb. Rotterdam 3-1-1882.
4. Maarten, geb. Rotterdam 14-1-1884.
5. Heinrich Wilhelm, geb. Rotterdam 18-8-1885.

Johanna Sparreboom, tr. (2) Rotterdam 22-8-1888 Jacobus Cornelis **Stevens**, geb.
Rotterdam 28-12-1837, tuinder, zn. van Petrus Josephus Stevens en Petronella ten
Hout.

IX bb Maarten **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 13-7-1865, kapper, behanger, overl.
Rotterdam 8-3-1929, tr. Rotterdam 4-11-1891 Johanna Cornelia van der Sanden,
geb. Schiedam 12-2-1867, dr. van Cornelis van der Sande en Johanna Zwaan.

Uit dit huwelijk:

1. Aagje Johanna, geb. Rotterdam 29-7-1893, overl. Rotterdam 30-9-1961, tr.
Rotterdam 21-7-1915 Izaak **Stolk**, geb. Rotterdam 20-12-1890,
broodbezorger, overl. Rotterdam 14-3-1954, zn. van Jacob Stolk en Jacoba
Oversier.
2. Cornelis Arie, geb. Rotterdam 4-11-1894, volgt X dx.
3. Johannes, geb. Rotterdam 20-4-1896, volgt X dy.
4. Klara, geb. Rotterdam 30-12-1899, overl. Rotterdam 19-7-1973, tr.
Rotterdam 19-10-1927 Arend Gerrit **Roodzand**, geb. Rotterdam 24-4-1902,
overl. Rotterdam 18-3-1944, zn. van Arend Roodzand en Johanna
Luijendijk.
5. Willem, geb. Rotterdam 13-9-1902, volgt X dz.

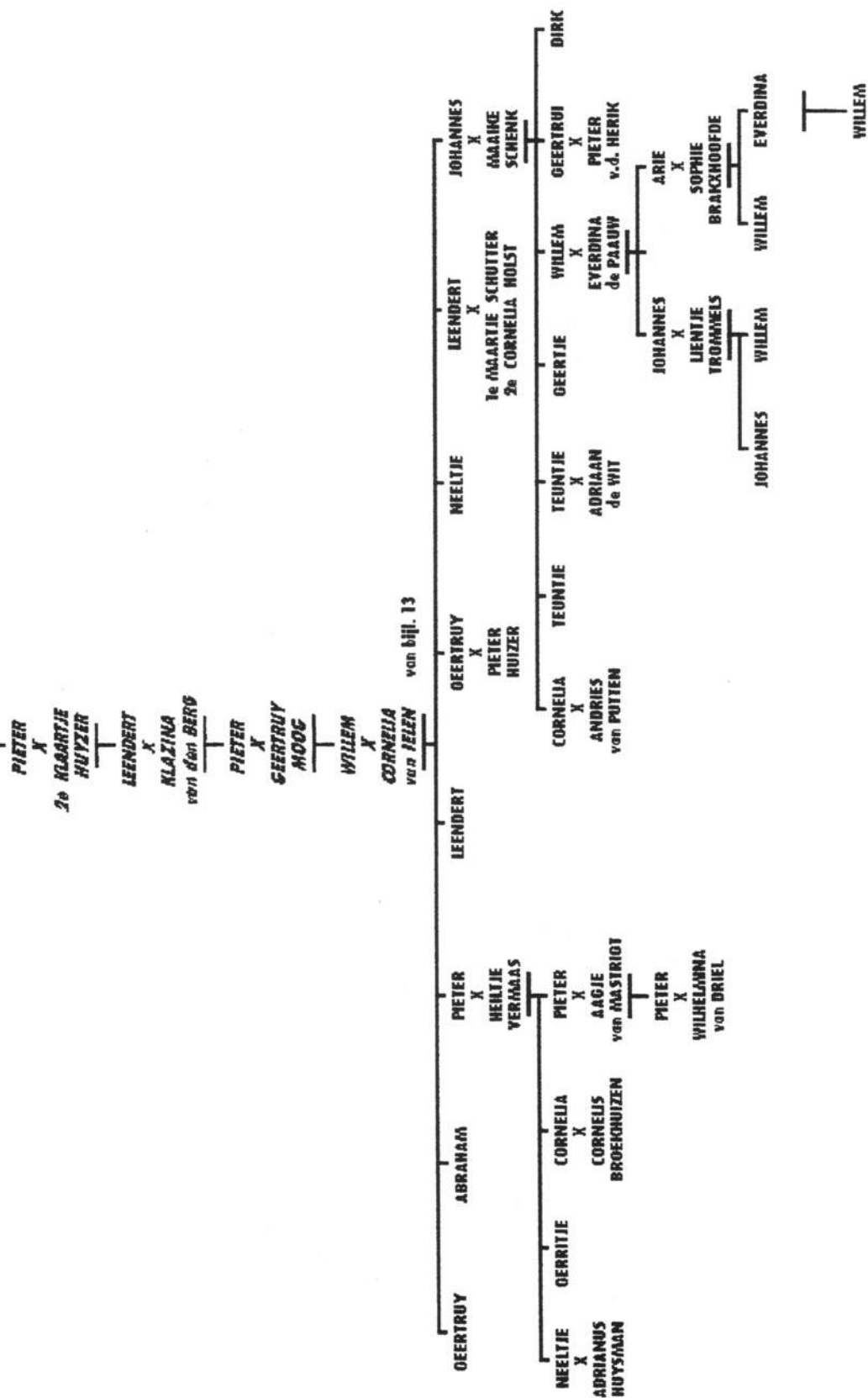
X dx Cornelis Arie **Sparreboom**, ge. Rotterdam 4-11-1894, timmerman, opzichter,
architect, overl. Rotterdam 24-12-1982, tr. (1) Rotterdam 20-9-1916 Marringje
Johanna Visser, geb. Klundert 10-1-1893, dr. van Willem Visser en Maria
Cornelia Weedage.

Uit dit huwelijk:

1. Johanna Maria, geb. Rotterdam 13-7-1917, volgt XI el.
2. Cornelis Arie, geb. Rotterdam 9-11-1919, volgt XI em.
3. Wilhelmina Martina, geb. Rotterdam 19-7-1925, volgt XI en.

Cornelis Arie **Sparreboom**, tr. (2) Rotterdam 8-10-1947 Jannetje de Heer, geb.
Hillegersberg 19-3-1900, overl. Capelle a/d IJssel 3-8-1985, dr. van Gerrit de
Heer en Catharina Cornelia Martina Haaze.

XI el Johanna Maria Sparreboom, geb. Rotterdam 13-7-1917, overl/begr. San José
(Spanje)/Leimuiden 13/18-5-1984, tr. (1) Rotterdam 8-4-1942 A.M. **van Wijnen**,
tr. (2) Hendricus M.A. **Kips**, geb. 8-1-1918.

Een Sparreboom, zat van zes glazen
moest 's nachts op een blaaspipje blazen.
„Vriend,” sprak hij ontdooid,
„mijn vrouw neemt mij nooit
in zo'n situatie te grazen.”

Bestuur en redactie wensen u
Prettige Paasdagen!

Familieblad

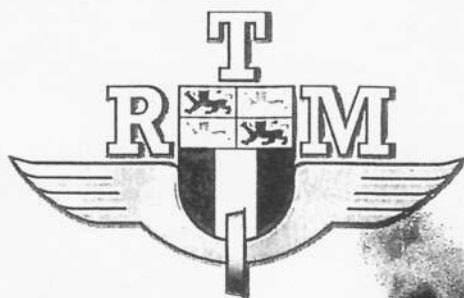

Sparreboom

Jaargang 12 afl. 2

September 2001

**Op onze familiedag 2001:
alles over stoom- en dieseltrams!**

ZOMERNUMMER MET O.A.

**REUNIE 2001 * SLOT INGRID & INGRID * SPARREBOMEN IN HET NIEUWS *
FAMILIEBERICHTEN * FRIEDA OVER ROEL * CARTOON * LEVENSBERICHT *
GENEALOGIE ***

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Sectretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Genealoog: Miep Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie
familieblad:

Kees Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Druk en verzending

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

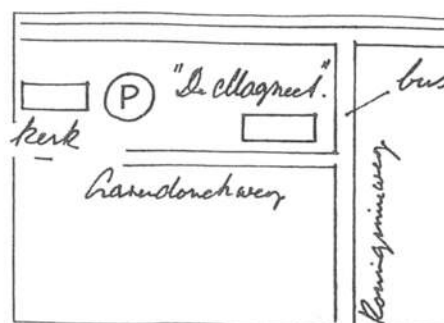
Nieuwe donateurs kunen zich opgeven bij de sectretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (f 30,--, onder vermelding van naam en adres).

Wat moeten wij nog melden over de komende familiedag op zaterdag 29 september 2001? U bent in de paaseditie al ruimschoots geïnformeerd; het belooft echt weer een fantastische dag te worden. Heeft u nog niet gereageerd? Doe dat dan zo snel mogelijk; er wordt op u gerekend!!

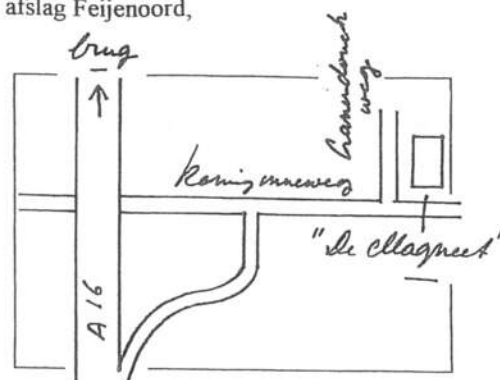
Onderstaand toch nog maar even de routebeschrijving voor hen die de happening in 2000 gemist hebben.

RED.

Komend via de Van Brienoordbrug (A16/E29):
Ringweg vóór brug (± 3000 mtr.) rechter rijstroken aanhouden.
Afslag IJsselmonde – dan afslag Oud-IJsselmonde.
Parkeergelegenheid bij kerk (zie overzicht).

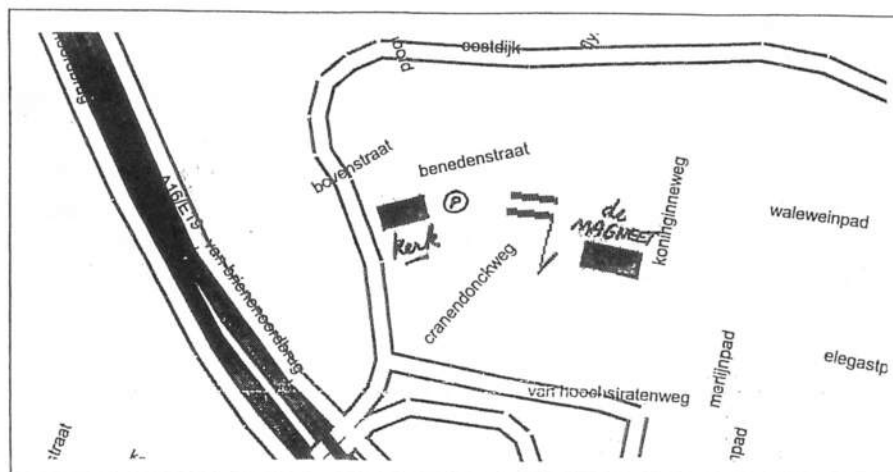

Komend uit zuidelijke richting (A16/E19):
Vóór oprit naar de Van Brienoordbrug (± 2000 mtr.) afslag Feijenoord,
dan afslag Oud-IJsselmonde (zie overzicht).

OPENBAAR VERVOER

Vanaf metrostation Zuidplein en station Kralingse Zoom:
Buslijn 47 (RET) – uitstappen halte Koninginneweg. (De Magneet).
Voor tijden s.v.p. (i.v.m. winterdienstregeling) informatienummer raadplegen.

De dames tot slot.

Eindelijk, zult u met mij denken, gaan de dames er een einde aan breien. Na al dat gekeuvel over hun ditjes en datjes uit hun kindertijd, willen we nu wel eens horen of ze echt wat te vertellen hebben.

Niets bijzonders, maar met het 'volschrijven' van drie nummers willen we alleen maar een korte (?) impressie geven van de manier waarop wij zijn grootgebracht en tot slot iets vertellen over het verloop van onze 'flitsende' carrière.

Omdat er in ons eerste verhaal niet veel ruimte was voor een paar jeugdfoto's, hebben we nu maar besloten om de fotoboeken van zolder te halen. Allebei opgegroeid in de jaren '70 en '80 hebben we geprobeerd om een aantal foto's uit een vergelijkbare periode naast elkaar te zetten.

Ingrid Daas-Sparreboom

Het gesprek gaat verder:

IDS: "welnu, beste naamgenoot, aan u de eer als eerste iets te vertellen over opleiding en ervaring."

IKS: *"na de havo in Terneuzen te hebben gevolgd was er voor een vervolgopleiding in Zeeuws-Vlaanderen geen mogelijkheid en zat er niets anders op dan op kamers te gaan. In Middelburg heb ik een 4-jarige toeristische opleiding gevolgd, 3 jaar theorie en 1 jaar stage, een half jaar bij Center Parcs Erperheide (Belgie) en het andere half jaar bij D-reizen in Zwijndrecht. Tijdens de laatste stageperiode ben ik in 1994 bij Joep in Breda ingetrokken (waarmee inmiddels ook keurig getrouwd, red.). Een baan in het toerisme was helaas niet voor me weggelegd. Het liefst wilden ze vooral iemand van 20 jaar met 5 jaar werkervaring en daar beschikte ik op dat moment nog niet over. Na het (via een uitzendbureau) werken bij 'De Bank' op een effectenkantoor en vele open sollicitaties bij allerlei reisorganisaties later, ben ik terecht gekomen bij een notariskantoor. Hier was ik naast telefoniste ook als administratief medewerker actief. Toen dit na een jaar niet dé baan van mijn leven bleek, ben ik in dezelfde functie bij mijn huidige werkgever, CSM Suikerfabriek te Breda, terechtgekomen. Inmiddels ben ik van de telefoon doorgeschoven naar de crediteurenadministratie en heb het erg goed naar mijn zin. Na een administratieve opleiding te hebben gevolgd, ben ik begonnen met een MBA (Moderne Bedrijfsadministratie) opleiding."*

IDS: "knap, dat je nu naast je dagelijkse werkzaamheden een opleiding volgt. Lukt het een beetje?"

IKS: *"hoewel ik er in eerste instantie erg tegenop zag, kan ik nu al met trots zeggen dat ik mijn eerste certificaat binnen heb."*

IDS: "gefeliciteerd. Enne, hoe zit dat eigenlijk met je toeristische opleiding. Denk je daar in de toekomst nog iets mee te gaan doen?"

IKS: *"niet op die manier om je dagelijkse boterham mee te verdienen, maar privé best makkelijk. Joep en ik zijn gek op (verre) reizen, zoals Mexico, Sri Lanka, Thailand en tussendoor mogen we ook graag een lang weekend bij vrienden in Bulgarije gaan skiën."*

IDS: "zegge..... hebben die vrienden toevallig niet nog meer vrienden nodig..."

IKS: *"nou, die vrienden wonen ondertussen al weer ergens anders. Vertel nu zelf maar eens wat jij allemaal gedaan hebt."*

IDS: "na de havo wist ik nog steeds niet wat ik wilde worden en toen adviseerde mijn mentor om dan maar iets in de administratieve richting te gaan zoeken, bijv. Schoevers secretaresse-

*Boxhouding.
„Kom ik ècht in het familieblad?“*

Zusjes.

*„Toen ik later
Groot was.“*

(IKS in beeld)

opleiding. Mijn eerste reactie was, .. nee dat nooit. Op dat moment was ik nog allergisch voor knotjes en deftige mantelpakjes en kon het me niet voorstellen dat zo'n juffrouw in plooirok met grote strik mij iets kon bijbrengen over de etiquette van een kantoor. Gelukkig wist mijn mentor te vertellen dat er ook een opleiding voor secretaresses zonder strik bestond, alwaar ik mij het vak dus eigen heb gemaakt.

Mijn zogenaamde carrière is gestart op de typkamer van de polikliniek cardiologie van het Academisch Ziekenhuis te Rotterdam. Nadat ik mij alle cardiale kwaaltjes in het Latijn eigen had gemaakt en de topsnelheid van een typgeit had bereikt, besloot ik mijn horizon na drie maanden te 'verbreden'. Ik ging van de derde naar de tweede etage van het Dijkzigt, naar de afdeling in vitro fertilisatie (reageerbuisbevruchting). Prima tijd gehad als secretaresse van een groep gynaecologen en basisartsen. Verdrietige momenten beleefd met patiënten, maar ook veel leuke. Sommige kersverse ouders kwamen dan met kindje, buggy en tassen vol babybenodigdheden in mijn kamertje van 2 bij 2 meter zitten. Soms werd dan de flessenwarmer in de muur geplugd en de baby bij mij op schoot gezet. (en vertel dan die trotse ouders dan maar dat je hier geen tijd, geen zin en al helemaal geen kaas van hebt geen gegeten!)

Wat misschien ook leuk is om te vertellen is het bezoekje van Ria 'Vinger aan de Pols' Bremer."

IKS: "zo, ... en ben je nog op televisie geweest?"

IDS: "nou en ofIk had de hele familie- en vriendenkring gemobiliseerd om ten tijde van uitzending naar mijn verschijning uit te kijken en wat krijgen we te zien Wel 10 seconden mijn rechterhand in beeld!!!!"

IKS: "nou ja, ... dat kan toch niet iedereen zeggen, dat zijn/haar hand op tv is geweest. Alhoewel toen ik in de 5^e klas van de lagere school zat deden wij mee bij Ren je Rot en ben ik geheel in beeld geweest....."

IDS: "oh ja, ... zij wel!!!!"

IKS: "....hoelang heb je daar eigenlijk gewerkt?"

IDS: "na vijf jaar besloot ik de stad te verruilen voor het plattelandse huisartsenleven. Ik mocht mij directie-secretaresse noemen van de belangenvereniging voor de in Zuid-Holland Zuid praktiserende huisartsen. Dan moet je denken aan het verzorgen van nascholing, gesprekken voeren met ziekenfondsen en het afstemmen met andere gezondheidszorginstellingen e.d. Daar heb ik het secretaressesvak past echt geleerd, omdat daar veel zelfstandigheid van je werd gevraagd. Leuk ook om eens op een andere manier de huisartsen te leren kennen."

IKS: "allemaal even aardig?"

IDS: "nee, dat zeker niet. Je hebt ze in alle soorten en maten, van zeer vriendelijk tot behoorlijk afstandelijk (... "hoezo tutoyeren, ik heb toch niet met je touwtje gesprongen" ... kreeg ik een keer te horen). Maar dat was gelukkig meer uitzondering dan regel."

IKS: "was toen je zoontje al geboren?"

IDS: "na 4,5 jaar voor de Districts Huisartsen Vereniging te hebben gewerkt, ben ik na mijn bevalling hier niet meer teruggekomen. Deze job was helaas niet parttime in te vullen."

IKS: "ben je toen helemaal gestopt met werken?"

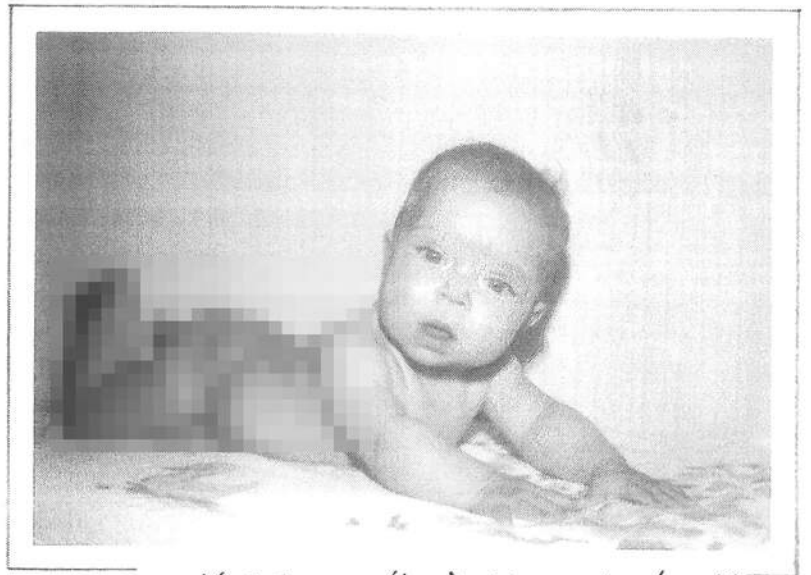
IDS: "dat heeft niet lang geduurd, want na drie maanden thuis wilde ik toch wel weer wat anders naast het pampieren, voeden, badderen en brabbelen. Gelukkig kon ik via het uitzendbureau zo aan de slag en heb dan ook diverse baantjes gehad waaronder bij Akzo Nobel, IHC Kinderdijk, Erasmus Universiteit."

IKS: "geen vaste baan mogelijk?"

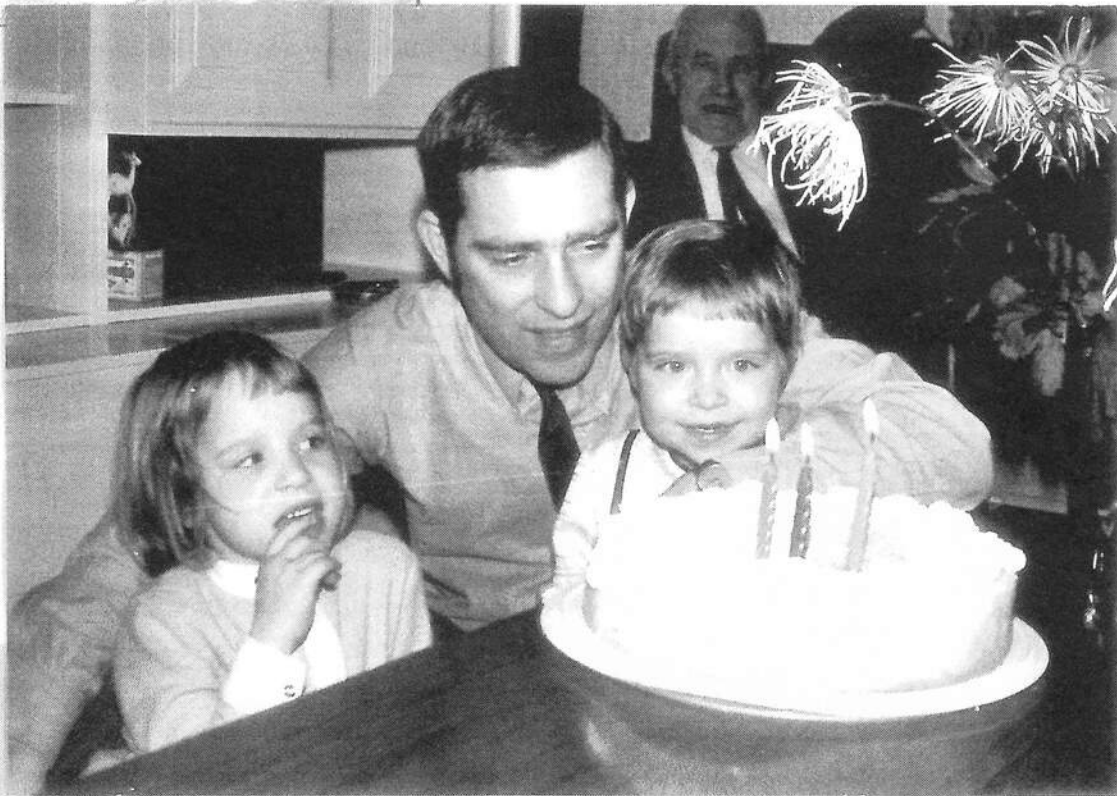
IDS: "soms wel, maar ik wilde me eerst niet binden. Beetje vrijheid houden voor Martijn. En dat 'jobhoppen' heeft me nu een leuke vaste baan opgeleverd bij de Stichting De Grote

"...maar ik móet zo erg..."

"...ik zei negentien ácht en zestig hoor!"

"Nee, niet met
je vingers.
Blazen!"

"Zoets. Maar 't is
geen gras."

(IDS in beeld)

Rivieren (geestelijke gezondheidszorg) te Dordrecht. Daar werk ik 2,5 dag als ambtelijk secretaris van de ondernemingsraad."

IKS: "klinkt goed 'ambtelijk secretaris', maar wat doet zo iemand eigenlijk?"

IDS: "mijn collega's zullen het me niet in dank afnemen als ik zeg dat het eigenlijk een uitgebreide secretaressefunctie is. Maar met dit verschil dat je, naast de secretariële werkzaamheden, ook een adviserende rol hebt en bezig bent met beleidsvoorbereidende en coachende werkzaamheden. Overigens volg ik hiervoor een opleiding, die ik eind dit jaar hoop af te ronden."

En opeens hebben we geen zin meer om over het werk te praten. Buiten zien we de regen met bakken tegelijk neerkomen en we besluiten om nog maar een afzakkertje (spa rood en spa blauw) te nemen voordat we naar huis gaan. Wat was het weer gezellig in het restaurant van Mercure te Dordrecht. Weten we eigenlijk wel zeker dat we ons verhaal willen afronden? Zo'n etentje op zijn tijd is nooit weg. Maar ach, een excuus om nog een keer gezellig uit eten te gaan hebben we toch niet nodig? En met het voornemen om dit zeker nog (meer dan?) eens te herhalen nemen we afscheid van elkaar. En wie weet vinden we onder het genot van een hapje en een drankje nog eens de inspiratie om een lettertje te schrijven voor ons zeer gewaardeerde Sparrebomenblad.

Vriendelijke groet,

Ingrid & Ingrid

*Zomaar een Sparreboom
Am Sparrenlech,
ergens in Duitsland.*

Dertig jaar lang met blauw oog op schoorsteenmantel

Rotterdams Dagblad

Dinsdag 10 juli 2001

Door Sander Rooijackers

Rotterdam — Met een dik blauw oog zit Gertjan Sparreboom (31) uit Ridderkerk thuis op de bank. Het is een restant van zijn eigen vrijgezellenavond, afgelopen vrijdag. Tijdens zijn arrestatie op het Stadhuisplein in Rotterdam ging de politie bepaald niet zachtzinnig te werk.

„Heel erg overdreven,” zegt Sparreboom kwaad. „Ik ga vrijdag trouwen dus sta ik de komende dertig jaar met een blauw oog bij mijn schoonouders op de schoorsteenmantel.” De Ridderkerker heeft inmiddels een officiële klacht ingediend tegen de Rotterdamse politie.

Ridderkerker Gertjan Sparreboom heeft inmiddels een klacht ingediend tegen de politie. Foto Victor van Breukelen

Zijn vrienden namen de aanstaande bruidegom afgelopen weekinde mee naar een westernrestaurant aan de Kruiskade in het centrum van Rotterdam. Sparreboom kreeg een cowboyhoed op zijn hoofd en werd in bijpassende kleding gehesen. Natuurlijk mochten ook de klapperpistooltjes niet ontbreken. „Van die bekende speelgoeddingen,” zegt Sparreboom. „Met van die rode rondjes er in. Iedereen kent ze.”

Iedereen, behalve dan de agent die Sparreboom rond twee uur 's nachts vroeg zijn geweer onmiddellijk af te geven. „Natuurlijk, ik had een paar biertjes op,” geeft Sparreboom ruitertlijk toe. „Ik heb die dingen dus niet meteen gegeven, maar ze achter mijn rug gehouden. Maar wat er daarna gebeurde, dat is werkelijk buiten alle proporties.” De agenten gingen volgens Sparreboom direct over tot zijn aanhouding. Er werden talloze agenten opgeroepen, er werden honden ingezet en Spar-

reboom werd, toen hij al in de boeien was geslagen, door een agent in het gezicht gestompt. „We waren nog met een man of acht over. Twee vrienden sprongen er tussen toen de politie mij wilde arresteren. Zij zijn vervolgens samen met mij naar het bureau aan het Doelwater overgebracht.”

Een woordvoerder van de politie draait niet om de zaken heen. „Als je in het centrum van Rotterdam rondloopt met een voorwerp dat lijkt op een vuurwapen, dan heb je dat maar af te geven als een agent daar om vraagt. En als je je vervolgens verzet tegen je aanhouding, dan ga je tegen de grond. Daar doen wij niet moeilijk over.”

Volgens de woordvoerder waren bij de arrestatie uiteindelijk twee normale politiewagens en twee auto's van de hondenbrigade betrokken, aangevuld met een aantal lopende politiemensen. „Zeg dus maar een mannetje of tien, misschien iets meer.”

De veiligheidsacties die de politie sinds januari van dit jaar in het centrum van de stad houdt, zijn volgens de woordvoerder niet

voor niets. „Er worden per jaar ongeveer duizend vuurwapens in beslag genomen. Als een of andere malloot met een echt vuurwapen loopt te zwaaien en de politie doet niets, dan zijn we ook niet goed bezig. Je moet je natuurlijk wel bedenken dat het donker was.”

Voor Sparreboom is dat echter geen argument. „Ik liep daar verkleed als cowboy duidelijk voor lul. Iedereen kon zien dat die gewetjes bij de outfit hoorden. In de kroeg liep iedereen er de hele avond mee te spelen. Waarom konden die agenten dan niet zien dat het speelgoed was?”

Op zich vindt Sparreboom de vergissing van de politie zelfs nog wel grappig. Althans, wanneer het bij een 'normale' arrestatie was gebleven. Maar vervolgens heeft hij tot een uur 's middags vast gezeten. „Ze vroegen om mijn gegevens. Maar die wilde ik niet geven, zo lang ik niet wist waarvoor ze me eigenlijk vasthielden. Dat heeft dus uren geduurd.” Zijn aanstaande vrouw Marian (27) kreeg om kwart over vier 's nachts een telefoontje. Haar vriend zat vast en kwam voorlopig niet

thuis. „Waarom, dat werd er niet bij gezegd. Pas nadat ik een uur op het bureau had gewacht, werd mij om half zes verteld wat er aan de hand was. Ik maakte me doodongerust en was me natuurlijk rot geschrokken.”

Met een dik oog en een paar gekneusde ribben zit Sparreboom nu ziek thuis. „Tja, die gekneusde ribben. Dat kan ook tijdens de arrestatie zijn gebeurd, maar ik ben na het eten ook een paar keer van de rodeostier afgedonderd. Dat zou ook een oorzaak kunnen zijn, al had ik daar vrijdagavond nog geen last van.”

Over het blauwe oog is hij echter honderd procent zeker. „Daar zijn ze nog niet klaar mee,” klinkt het strijdbaar. „Mijn baas heeft al gezegd dat hij een advocaat voor me regelt en die beveiligingscamera's op het Stadhuisplein moeten het incident volgens mij hebben vastgelegd.”

Die zaak wint Sparreboom naar eigen zeggen gegarandeerd. „Maar heel veel schiet ik daar natuurlijk niet mee op. Want ik sta met een dik oog op mijn eigen trouwfoto. En daar is niets meer aan te doen.”

ROEL SPARREBOOM WINT TROFEE

Corakel voor Ruud en Roel

Ruud Kouwenhoven en Roel Sparreboom hebben het Corakel 2001 gewonnen. Het tweetal, voormalig voorzitters van de ondernemingsraden van HWZ, respectievelijk HBW, kreeg de COR-trofee vanwege hun inzet tijdens de clustering van beide groepsmaatschappijen.

De twee medewerkers van HBG Civiel moesten het opnemen tegen de OR-commissie die bij Tebodin de invoering van performance management heeft begeleid.

De jury, die werd geleid door Piet de Koning van HBG Bouw en Vastgoed, was unaniem van mening dat Kouwenhoven en Sparreboom met de eer moesten strijken, omdat zij zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt voor het Vertegenwoordigend Overleg. 'Zij hebben beiden als voorzitter van een OR ervan blijk gegeven meer te kunnen en meer te willen dan van een voorzitter mag worden verwacht', aldus het juryrapport. En verder: 'Kouwenhoven manifesteerde zich door eerst een voorbereidingscommissie in het leven te roepen en vervolgens - gebruikmakend van de ervaringen bij HBG Bouw en Vastgoed - mede-kartrekker te zijn van de commissie Clustering bij

HBG Civiel. In dat proces heeft hij het VO van HWZ bij elkaar gehouden, gemotiveerd en zich opgesteld als voorbeeldfiguur en een leider die kan delegeren, stimuleren en andere mensen ruimte gunt en in hun waarde laat. Bij de clustering heeft Sparreboom de intermenselijke relatie weten te stimuleren. Hij was in staat ondernemingsraad en onderdeelcommissies zonder tegenstellingen door het clusterproces te loodsen. Beiden toonden sociale bewogenheid en extra inzet om - naast hun drukke reguliere functie - het VO tot hogere prestaties te bewegen.'

Medewerkers die zich actief inzetten voor veranderingsproces-

sen verdienen zonder meer een dergelijke onderscheiding, zo stelde Guus Hoefsloot, lid Raad van Bestuur en bestuurder in het overleg met de COR. 'HBG verandert en om dat voor elkaar te krijgen zullen alle HBG'ers in actie moeten komen. Sparreboom en Kouwenhoven zijn twee mensen die de veranderingen niet zomaar op zich af hebben laten komen. Zij hebben zich actief opgesteld en daardoor het proces van clustering gestimuleerd en bevorderd. Daarvoor heb je sterke mensen nodig', aldus Hoefsloot.

FAMILIEBERICHTEN

Plotseling is overleden onze dierbare collega en vriend

MARCEL SPARREBOOM

Marcel, je inzet, enthousiasme, menselijkheid en humor hebben grote indruk op ons gemaakt. Verdrietig maar trots en tevreden jou gekend te hebben, nemen we afscheid van je. We zullen je ontzettend missen.

Wij wensen Petra, Maaïke en Karina veel sterkte toe.

De naaste collega's uit Hoofddorp en Bunschoten
PinkRocade IT Management

VERHUISD

Met ingang van 6 augustus 2001
is ons nieuwe adres:

Joep en Ingrid de Laet-Sparreboom
[Redacted address]
[Redacted address]
[Redacted address]

Voor hen die nog steeds niet zo goed weten wie Ingrid de Laet-Sparreboom is: Ingrid is secretaris van ons blad, heeft samen met andere Ingrid van de redactie elders in deze editie het prominentenkabinet afgesloten, en zij heeft ook, ditmaal samen met Joep, een schitterend huis gekocht. De foto's liegen er niet om! 't Moet daar in Vlaanderen plesant wonen zijn. Veel geluk in jullie nieuwe onderkomen!!

Redactie en bestuur

g e b o r e n

Sjoerd Kasper

11 mei 2001
2185 gram, 45 cm

Marco & Astrid Luijckx - Sparreboom

Uit de anonimiteit

Onder de pseudoniemen "Joy" en "Annemarie van Schouwenburg" heeft Dana al jarenlang haar poëtische pennenvruchten aan ons blad toevertrouwd. Dat wij haar nu ook nog bereid hebben gevonden alle kopij van deze zomereditie uit te tikken, mag zeker aanleiding zijn dit eens duidelijk te vermelden.

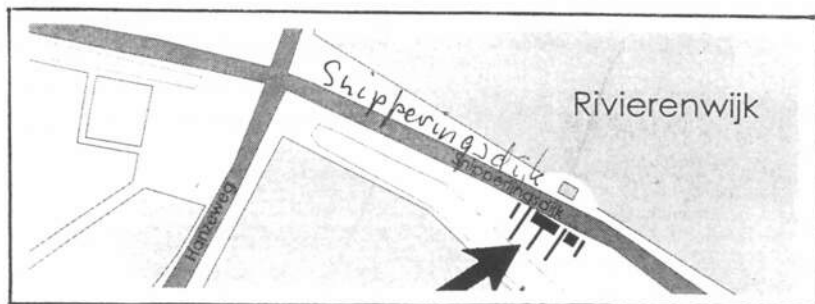
Dana, ga zo door!! (Want je krijgt er toch niets voor..)
Jouw bijdragen geven ons blad nóg meer niveau!!

Redactie en bestuur.

Sinds ik enige contacten onderhoud met het archeologisch centrum in Dordrecht, krijgt onze (interessante!) familienaam daar ook belangstelling. Vorig jaar werd mij het bericht over de pseudomunt geleverd en nu lag er weer een kopietje voor mij klaar, waar ik iets uit overneem. Het gaat over opgravingen in Deventer, maar geologisch en historisch kunnen we het vergelijken met wat er zich op onze voorvaderlijke eilanden afspeelde.

Rond 1345 werd de Snipperingsdijk aangelegd. Door een rij natuurlijke zandbulten met elkaar te verbinden, ontstond er deze dijk. De ongeveer 2 1/2 km. lange dijk beschermde de laaggelegen landbouwgebieden te noorden van de dijk tegen herhaalde overstromingen. De dijk werd ook benut als landweg, hij verbond Deventer met Colmschate. Aan de zuidzijde werd een tolkamer gevestigd. Hier moesten de reizigers belasting betalen over de invoer van goederen en het gebruik van de weg. Behalve het tolhuis kwam er ook een leprozenhuis met bijbehorende gebouwtjes en een wachthuis voor de stadsmilitie: een vooruitgeschoven verdedigingspost in geval van plunderende bendes. **UIT HISTORISCHE BRONNEN IS BEKEND DAT DE HAKKE- OF SPARREBOOM (slagboom) BIJ DE TOLKAMER PERMANENT WERD BEWAAKT.**

F.J.S.

Blij verrast waren wij van de redactie met het aanbod van Frieda om eens bij Roel Sparreboom langs te gaan. (Roel is de RTM-kenner die ons op de komende familiedag ongetwijfeld zeer boeiend over dit Rotterdamse fenomeen uit het verleden zal gaan vertellen). Als vrouw kun je om allerlei redenen bij een man langs gaan, en vice versa. Frieda ging bij Roel langs om een portret van hem te schetsen. Dat is Frieda toevertrouwd, en daarvan kunt u zich overtuigen als u haar verslag verderop in dit blad leest. (En wij van de redactie maar hopen dat Frieda het schrijven over Sparrebomen van de meest uiteenlopende pluimages weer op gaat pakken) Frieda bedankt!

RED.

Ons blad wordt (al sinds de Paaseditie 2001) voortaan door penningmeester Fred verzendklaar gemaakt en verstuurd. Een dubbele taak dus voor Fred. Wij van bestuur en redactie zijn dan ook erg blij met Fred. Een en ander betekent dat correspondentie over ons blad via hem moet plaatsvinden. (Alsook de contributie die door een aantal Sparrebomen nog niet is voldaan. Vergeet u het niet?)

RED.
(namens bestuur)

*Roel bij 1^e
jagdbandweer-
Korps.*

(nr. 6)

MET TREINTJES SPELEN? ZE KUNNEN HET NIET LATEN.....

In gesprek met Roel Sparreboom uit Zwijndrecht.

Toeval bestaat niet, of alles is toeval. Maakt dat wat uit? In ieder geval keek ik toch even wat verrast naar de aankondiging van onze reünie-lezing in het aprilnummer. Waarom? Wel, ik krijg af en toe een kriebel; dan zou ik me nog eens aan een interviewtje willen wagen. Maar om daar nou een verre reis voor te plannen die dan op het laatste ogenblik niet door kan gaan.... (Nee NS, ik hou het vriendelijk...). Zwijndrecht, dat zou ik desnoods kunnen lopen! En ja, "de heer R. Sparreboom uit Zwijndrecht zal samen met de heer Baars een lezing houden over het wel en wee van de RTM.

En die R. Sparreboom had ik nou juist al in de gaten. Van reünies geleden herrinnerde ik me dat er iemand een houten wapenschild had meegebracht, letterlijk een unicum. Ik had toen geen gelegenheid me erin te verdiepen, maar onthield naam en plaats. En kijk, op het juiste moment wordt me deze kans geboden! Opgebeld, mevrouw aan de lijn, meneer op zijn werk, vijf minuten later: meneer belt mij (dat kon tien jaar geleden nog niet!), enthousiast, en we maken een afspraak.

Ik stap 's avonds op de Connexionbus (lopen? - een mens moet nog terug ook!!), stap uit in een mooie buitenwijk en bel prompt om 19.00 uur aan bij Marga en Roel Sparreboom, waar de koffie klaar staat. Eerste verrassing: ja, dat wapenbord is van hen. Tijdens de eerste (of tweede) reünie kochten ze een afbeelding van ons wapen. Menig vrouwelijk familielid heeft daarvan een borduurwerk gemaakt. Maar Roel had zo zijn relaties. Hij neemt het papier mee naar een houtleverancier die er niets bijzonders mee wil doen. Veel later belt de leverancier; er ligt al een eeuwigheid iets voor Roel, of die dat alsjeblieft wil komen halen. En dan blijkt dus de schrijnwerker¹ van de kathedraal uit 's Hertogenbosch uit eikenhout een juweeltje gesneden te hebben. De kleinste details zijn in reliëf uitgewerkt. Tot de drie veren op de helm; in de schachten zijn kleine gaatjes geboord waarin minuscule stokjes zijn vastgezet. De tweede verrassing houd ik nog even voor me.

Dit familielid is in de genealogiereeks nog niet aan de beurt geweest, dus we gaan ons eerst eens op de hoogte stellen van zijn naaste kring, die we in Rotterdam-Zuid moeten zoeken.

Roelofs grootouders: Simon Sparreboom en Aaltje Lagendijk. Ze woonden in de Zwijndrechtsestraat. (jg. 5 afl. 1., april 1994, blz. 264, vermeldde ik dat er in die straat drie broers Sparreboom woonden, maar ik heb niet genoeg gegevens om een verband te kunnen leggen.)

Roelofs ouders: Jan Sparreboom en Hennie Wildeboer. Jan had een oudere zus Marie, en toen zijn vader Simon na Aaltjes overlijden hertrouwde met Jannigje, kwamen er nog drie kinderen bij in het gezin: Kees, Jannigje en Arie. Alle vijf zijn inmiddels overleden.

*Jan Sparreboom
en
Hennie Wildeboer.*

Jan en Hennie waren lid van de A.J.C.² en met zijn allen naar een zomerkamp leverde misschien een ander plezier op dan Pinkpop, maar om elkaar te ontmoeten was het even effectief! Vader Jan verdiende de kost voor zijn gezin in een goed Rotterdams beroep. Als beëdigd ijker, meter en weger bij het Gemeentelijk Havenbedrijf -later ook als instructeur- controleerde hij de cargadoorslijsten. Het kantoor waar de controleurs opgeroepen werden, lag op de kop van de Maashaven en heette in de volksmond "het Hok"; nu is er een politiebureau gevestigd. In 1940 was Jan in dienst van het vaderland. Gelegerd op het vliegveld Waalhaven, dat na zware strijd werd veroverd. De krijgsgevangenen werden naar Duitsland gevoerd, maar Jan zag en nam zijn kans; hij liep gewoon de rij uit.

In nood kan koelbloedigheid de angst verdrijven. In de oorlogsjaren heeft hij van alles gedaan. Hij is bijvoorbeeld bakker geweest. Hij wilde dan eerlijk zijn broden verdelen en bracht ze bij de klanten rond. Jawel.... Tot de kar door een kluwen vrouwen werd leeggeroofd. En daar kan zelfs geen leger tegenop!!

Roel(of) en Marge(retha) Sparreboom. Roelof werd geboren op 13 mei 1944 en hij is nu dus 57 jaar. Hij woonde met zijn ouders en zijn nu 60-jarige zus Aaltje in de Fuchsiastraat op Zuid, wijk Bloemhof.

Roelof werd vernoemd naar opa Wildeboer, de vader van moeder Hennie, Aaltje naar de moeder van vader Jan, oma Lagendijk.

Toen Roel 12 jaar was, verhuisde het gezin naar de Bruinissestraat in Pendrecht. Dat was toen "wonen op stand". Een nieuwe wijk waar de straatnamen herinnerden aan de watersnood van 1953.

Op de LTS in de Huismanstraat volgde Roel de richting metaalbewerken, daarna op de MTS hout-, weg- en waterbouw (nu heet dat civiele techniek). Rond zijn 20-ste jaar ging hij in dienst en besteedde anderhalf jaar zijn tijd (zeer nuttig, denk ik) bij de genie. Hierna zal de Hollandse Beton Maatschappij deze breed opgeleide jongeman graag aangenomen hebben. Over zijn werk dadelijk meer, eerst het privéleven.

Roel is 26 jaar als hij op 9 oktober 1970 trouwt met Marga van Veenendaal, geboren in 1946 en wonende aan de Putselaan. Hoe leerden die twee elkaar nu kenen? Nou, dat zullen ze "even" uitleggen.

Terug naar vader Jan Sparreboom. Zijn zuster Marie trouwde met ene Buysman, die op zijn beurt de broer was van Marga's moeder. Toen de zoon van Marie (een neef dus van zowel Roel als Marga) trouwde met zijn liefde Marie, ontmoetten Roel en Marga elkaar op een stralend feest. En ja...zo sloegen de vonken dus over. En dat het een groots feest was, zullen de iets ouderen onder ons begrijpen.

Als ik doorvertel dat pa en ma Buysman niet alleen veel zonen hadden, maar dat twee van hen, Bill en Luud, bij de Kilima Hawaiïans speelden....!!!

Nog meer wensen op jullie eigen bruiloft, Marga en Roel?

Voor haar huwelijk werkte Marga op het scheepvaartkantoor van Kühne en Nagel aan de Glashaven (bestaat dat nog?). Getrouwd

en wel gaan ze wonen in [redacted] boven een garage. Daar wordt op 6 mei 1971 zoon Erwin geboren. In 1977 verhuizen ze naar Zwijndrecht, waar op 1 juli 1977 Dennis geboren wordt.

Hun toenmalige flat is intussen verruild voor een eengezinswoning. Erwin heeft in Delft³ electrotechniek gestudeerd. Hij werkt nu in de telecommunicatie, is door Flex-IT uitgeleend aan de afdeling telecommunicatie van "BEN". Hij woont in Barendrecht met zijn vriendin en "doet" verder aan voetbal, tennis en fitness. Dennis studeerde aan de HTS civiele techniek, ging overigens ook naar Flex-IT en is uitgeleend aan KPN.

Ik denk dat ze elkaar niet als concurrenten in de haren vliegen. Ik zag Dennis even en ik kreeg de indruk dat beiden moderne, aardige jongelui zijn (echte Sparrebomen dus...).

Dennis woont nog thuis, waar hij zijn tafeltennisbikers uitstalt, maar nu houdt hij zich bezig met tennissen, joggen en fitness.

En nu terug naar Roels bezigheden. De HBM is door allerlei fusies een "poot" geworden van HBG, de Hollandse Beton Groep, waarvan het hoofdkantoor in Rijswijk staat. Net na ons gesprek (eind mei) noteerde ik van het Nieuws dat de baggerdivisie van HBG nu samengaat met Nedam Ballast, waardoor Bos Kalis ernaast greep; die had HBG willen kopen.

In zijn functie van hoofd uitvoerder heeft Roel de leiding op telkens weer een andere bouwplaats: verdeling van de werkzaamheden, organisatie, coördinatie, materiaalvoorzieningen. Hij noemde enkele bekende bouwprojecten waaraan hij meewerkte: de aquaducten onder de Gouwe bij Gouda en Alphen (1974-1979), het Prins Clausplein (1980-1985), het Stationsgebouw Schiphol West (eind 90-er jaren). Daarnaast was hij 19 jaar lang, tot eind 2000, lid van de ondernemingsraad van de divisie HBW (waterbouw), waarvan 15 jaar als voorzitter. Hiervoor werd hij dit jaar vereerd met de COR-trofee, een verkleind model van het Corakel, dat in de hal van het hoofdgebouw staat bij een paneel met naamplaatjes van de voorgaande winnaars.

Heeft Roel nog vrije tijd??

Ja. En daarom gaat het ons nu allemaal. De RTM, de Rotterdamsche Tramweg Maatschappij. In ouddorp is een RTM-museum en daar staan opgeknapte stoom- en dieseltrams die door de duinen en over de Brouwersdam kunnen rijden, dankzij de inzet van donateurs en helpers.

Onze secretaris Fred staat er schouder aan schouder met Roel (bij wijze van spreken dan!).

We horen er alles over op 29 september a.s.

Verdienstelijk vrijwilligerswerk, maar meer dan verdienstelijk waren zijn activiteiten tot 1970 bij de vrijwillige brandweer in Pendrecht-Zuidwijk, bij de bluseenheid 621. (Kloppen er nu nostalgische harten??).

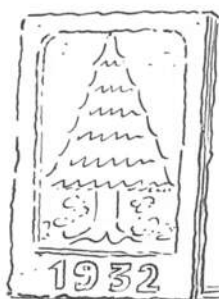
Geoefend heeft hij vanaf zijn twaalfde jaar bij de jeugdbrandweer; het eerste jeugdbrandweerkorps in Nederland.

Ik zou nog meer over deze actieve mensen kunnen vertellen, maar ik hou het op de tweede en laatste verrassing. In de tuin (planten zijn Marga's terrein), achteeloos tegen een muurtje, staat een steen met reliëf. Gedateerd 1932 en de kunstzinnige uitbeelding van een Sparreboom! Tante Jannigje had deze steen in haar bezit en heeft hem doorgegeven aan Roel en Marga. Maar hoe kwam Jannigje aan deze steen en waar heeft hij oorspronkelijk zijn plaats gehad? Als gevelsteen aan een boerderij, een landhuis..... Wat jammer dat niemand het weet..... Of misschien toch, ergens.....?

(o ja, het aardewerk-familie (wand) bord hebben ze ook!! Van tante Jannigje gehad. Maar dat heeft Erwin bij hem thuis staan.)

F.J.S.

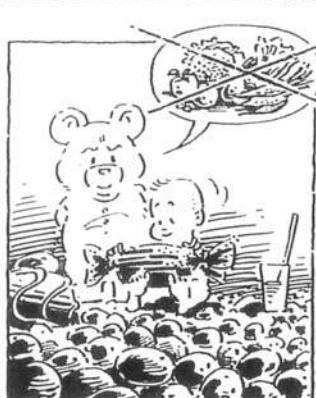
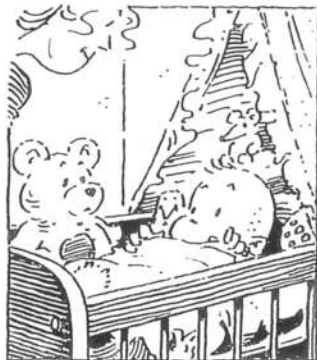
1. een fijn-meubelmaker, houtbewerker, beeldsnijder.
2. Arbeider Jeugd Centrale. De jongerenafdelingen van de socialistische partij, de S.D.A.P.
3. Hij had daar een mentor die later ook in de examencommissie zat, ene Dirk Sparreboom. Wie is dat? Roel vertelde dat hij donateur was/is, maar daar zijn je gedachten niet bij als je examen doet!!

PUBERAALTJES

(HEILTJE)

Levensbericht

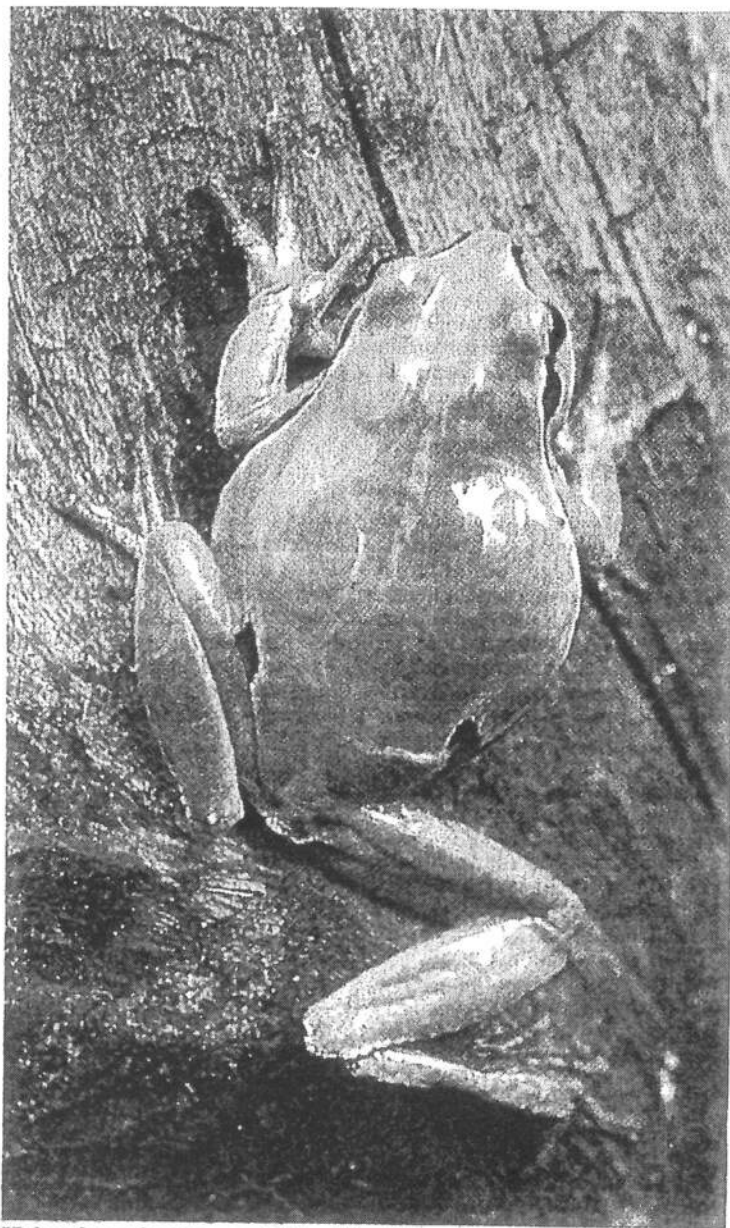
FOTO: MAX SPARREBOOM

Vorige week overleed onverwacht de befaamde toeteraar en schuins-marcheerder H. van de Poel. Hij stierf in het harnas en laat, vermoedelijk, talloze zonen en dochters achter. Collega's als Dizzy Gillespie en Louis Armstrong waren diep onder de indruk van zijn fenomenale kwaakblaas, al bleef Van de Poels toetervermogen beperkt tot de paartijd. Maar dan ging hij ook zo verschrikkelijk tekeer dat zelfs Geelbuikpadden, de Hei- en de Groene kikkers, de Knoflook- en de Vroedmeesterpadden, toch geen van allen voor een kleintje vervaard, er stil van werden.

Hyla arborea, zoals zijn echte naam luidde, werd in 1996 geboren in een ondiepe, idyllisch gelegen poel tussen Eefde en Gorssel. Zijn vader en moeder heeft hij niet gekend; voor zijn geboorte was Van de Poel al wees. Hij groeide op in het buitengebied, wist al vroeg hoe gevaarlijk fietspaden en zandwegen zijn en verplaatste zich daarom uitsluitend via houtwallen en frambozenstruiken. Regelmatig zagen wandelaars hem op een stevig boomblad in de zon zitten, doodstil en met gesloten ogen genietend en mijmerend.

De Natuurbeschermingswet, afdeling C, plaatste hem in 1973 op de zogeheten Rode Lijst en verordonneerde dat 'hij niet mag worden gevangen of gedood en dat ook de poging daartoe strafbaar is'. Vermoedelijk is de MKZ-crisis Van de Poel fataal geworden: de paradijselijke rust bleek bedreiglijk. Maandenlang lagen de paden en de zandwegen er in de Achterhoek verlaten bij, niets verstoorde de bucolische stilte, de paradijselijke staat. De meesterkwaker had dit jaar de paartijd van zijn leven. In alle rust schuifelde hij van de ene poel naar de andere, riep keihard *kèk-kèh-kèk* en besteedde daarna onbekommerd en naar harte-lust elke dame met kinderwens. Soms bleef hij een nachtje slapen en zaten de gelieven 's middags innig verstrengeld in de zon. Liefdevol ving hij voor haar muggen en andere lekkernijen, dankbaar kwaakte zij zacht: *kèk-kèh-gèkkie*. Maar tegen zonsondergang slopen beiden, onafhankelijk van elkaar, weer naar de orgie in de dichtsbijzijnde pretpoel.

's Zomers kwam Van de Poel vaak, op het heetst van de dag, bij mij buurten. Traagzaam kroop hij over het atelierraam, zodat ik zijn ruwe citroenbuik en de vernuftige zuignapjes aan zijn vingers en tenen goed kon zien. „Hallo vuilakje”, fluisterde ik dan, „opnieuw de winter overleefd? Gaat vader weer op stap? Zitten je jasje en je dasje goed?”

Hyla arborea in vol ornaat. Foto: Max Sparreboom

Nu hij er niet meer is besef ik dat ik hem bewonderde en tegelijk jaloeers op hem was. Stel je voor: de hele winter slapen, eindelijk je verstand op nul. Geen ontuchtige gedachten, geen schuldgevoelens, laat staan vertwijfeling. Kortom een buitengewoon langdurige dagdroom; waaruit je eind april of begin mei volkomen verkwikt ontwaakt met slechts één prangende, maar dan ook alles en vooral nog wat doordesemende wens: de liefde bedrijven tot je flauwvalt. En natuurlijk uitgebreid dineren, want liefde gaat nu eenmaal door de maag. Liefst stevige kost. Niet van die sprietige gaasvliegen maar sappige rupsjes, bolbuikige bladluizen en larven. De een z'n dood is de ander z'n...

Tijdens mijn dagelijkse wande-

ling over de Gorsselse hei trof ik Van de Poel op het zandpad. Ontzield. Hij was, zo te zien, op weg naar een pretpoel verrast door iets groots en hards. Zijn ingewanden waren door zijn mond naar buiten geperst. De zon had, o gruwel, zijn prachtig grasgroene schutkleur veranderd in een weemakend soort bruingroen.

Het leven van H[ij] van de Poel (1996-2001) kwam weinig zachtzinnig tot stilstand. Zijn grotesk verformfaaid karkas staat nu, gevat in een antiek zilveren fotolijstje, te prijken op mijn werktafel. Nee, niet als *memento mori* maar als *memento vivere*.

PETER YVON DE VRIES

- Uit dit huwelijk:
1. Henri M.A., geb. 13-6-1945.
- XI em Cornelis Arie **Sparreboom**, geb. Rotterdam 9-11-1919, bedrijfsleider, hoofdagent van politie, overl. Arnhem 5-8-1992, tr. Arnhem 10-10-1945 Wilhelmina Everdina Speijers, geb. Arnhem 15-4-1918.
Uit dit huwelijk:
1. Cornelis Arie, geb. Arnhem 21-4-1947, tr. 31-12-1969 M.H.W. Bosch.
 2. Menno Willem, geb. Arnhem 7-7-1948, tr. Ede (Geld) 30-9-1971 E.M. Kamphuijs.
- XI en Wilhelmina Martina Sparreboom, geb. Rotterdam 19-7-1925 overl. Nieuw-Loosdrecht 22-9-1958, tr. Loosdrecht 8-12-1948 Willem A. **Blok**, geb. Utrecht 15-1-1924.
Uit dit huwelijk:
1. Marc Jan Cornelis Sparreboom, geb. Amsterdam 8-8-1946.
 2. Jan Willem Auke, geb. Loosdrecht 12-11-1948, overl. Hilversum 2-12-1948.
- X dy Johannes **Sparreboom**, geb. Rotterdam 20-4-1896, behanger stoffeerder, overl. Capelle a/d IJssel 29-9-1978, tr. Rotterdam 12-2-1936 Johanna Geerdina van Ovost, geb. Rotterdam 10-5-1909, overl. Strijen 17-6-1972, dr. van Bartholomeus J.J. van Ovost.
Uit dit huwelijk:
1. Maarten Johannes, geb. Rotterdam 15-3-1938, tr. Rotterdam 9-2-1961, A. Hollander.
 2. Bartholomeus Jacobus Julianus, geb. Rotterdam 18-6-1948.
- X dz Willem **Sparreboom**, geb. Rotterdam 13-9-1902, bouwkundig opzichter, overl. Rotterdam 25-2-1979, tr. Rotterdam 18-4-1928 Johanna Baan, geb. Rotterdam 14-7-1905, overl. Rotterdam 1-9-1978, dr. van Simon Baan en Hermijna Kip.
Uit dit huwelijk:
1. Johanna Hermijna, geb. Schiedam 7-7-1930, tr. Rotterdam 26-1-1956 Jan G. **van der Elst**, geb. Schiedam 7-7-1930.
 2. Hendrik Simon Maarten, geb. Schiedam 31-12-1932, volgt XI eo.
 3. Wilhelmina Aagje, geb. Schiedam 28-12-1936, volgt XI ep.
 4. Clara Paulina, geb. Hillegersberg 29-12-1939, volgt XI eq.
- XI eo Hendrik Simon Maarten **Sparreboom**, geb. Schiedam 31-12-1932, directie secretaris, overl. Leusden 18-4-1987, tr. Rotterdam 1-8-1957 Elisabeth Johanna Wassenaar, geb. Hoogvliet 11-6-1933, dr. van Arie van Wassenaar en Wilhelmina Hendrika Elizabeth Hessing.
Uit dit huwelijk:
1. Ingrid, geb. Rotterdam 17-1-1959, tr. **v.d. Ploeg**.
 2. Astrid, geb. Rotterdam 22-6-1961, volgt XII bi.
 3. Caroline, geb. Rotterdam 24-10-1962, volgt XII bj.
- XII bi Astrid Sparreboom, geb. Rotterdam 22-6-1961, assistente fin. en adm. directeur, tr. Leusden 29-6-1985 Paul Ronald **Bloemendal**, geb.

- Leusden 23-2-1959, directeur, zn. van J. Bloemendal en A. van Engelenhoven.
 Uit dit huwelijk:
 1. Ingmar, geb. Leusden 12-6-1990.
- XII bj Caroline Sparreboom, geb. Rotterdam 24-10-1962, ass. sportmedisch adviescentrum, tr. Leusden 3-10-1986 Marcellus Cornelis Gerardus **Foederer**, geb. Amsterdam 3-10-1958, rijksambtenaar, zn. van Anton Willem Foederer en Hendrika Pronk.
 Uit dit huwelijk:
 1. Suzanne, geb. Leusden 24-3-1989.
- XI ep Wilhelmina Aagje Sparreboom, geb. Schiedam 28-12-1936, tr. Rotterdam 16-11-1961 Gerhard Johan **Pluim**, geb. Rotterdam 7-6-1933, winkelier, zn. van Jan Pluim en Johanna van Orden.
 Uit dit huwelijk:
 1. Marcel Gustaaf, geb. Rotterdam 29-4-1964.
 2. Karin Johanna, geb. Rotterdam 25-5-1968.
- XI eq Clara Paulina Sparreboom, geb. Hillegersberg 29-12-1939, tr. (1) Rotterdam 22-12-1965 Johannes Martinus **van Gelderen**, geb. Hillegersberg 6-9-1939, leraar Engels M.O., zn. van Johannes Martinus van Gelderen en Johanna Maria Ouwejan.
 Uit dit huwelijk:
 1. Leontina, geb. Rotterdam 2-9-1969.
 2. Jan Willem, geb. Rotterdam 25-8-1972.
- Clara Paulina Sparreboom, tr. (2) Rotterdam 16-6-1982 Cornelis **van der Ham**, geb. Rotterdam 12-3-1934, admin. medewerker, zn. van Adrianus Cornelis van der Ham en Neeltje Goudriaan.
- VIII al Aagje Clazina Sparreboom, geb. IJsselmonde 1-10-1840, overl. IJsselmonde 18-8-1886, tr. IJsselmonde 15-12-1860 Hendrik **Salij**, geb. IJsselmonde 21-3-1839, sjouwerman scheepswerf, overl. IJsselmonde 7-4-1891, zn. van Arie Salij en Plonia Knecht.
 Uit dit huwelijk:
 1. Arie, geb. IJsselmonde 16-3-1861.
 2. Johanna, geb. IJsselmonde 30-12-1863.
 3. Fop, geb. IJsselmonde 24-7-1866.
 4. Apolonia, geb. IJsselmonde 27-10-1869, overl. IJsselmonde 24-12-1882.
 5. Pieter, geb. IJsselmonde 14-8-1872, sjouwer scheepswerf, overl. IJsselmonde 12-6-1893.
 6. Dirk, geb. IJsselmonde 21-11-1875, overl. IJsselmonde 21-3-1889.
 7. Leentje Maria, geb. IJsselmonde 17-8-1879, overl. Rotterdam 20-1-1903.

Hier eindigt bijlage 25.

Een Sparreboom die maar niet deugde
nam 't pad der kortstondige vreugde.
Zijn vrouw was 't goed zat,
doorkruiste zijn pad
en gaf hem een hup die hem heugde.

Familieblad

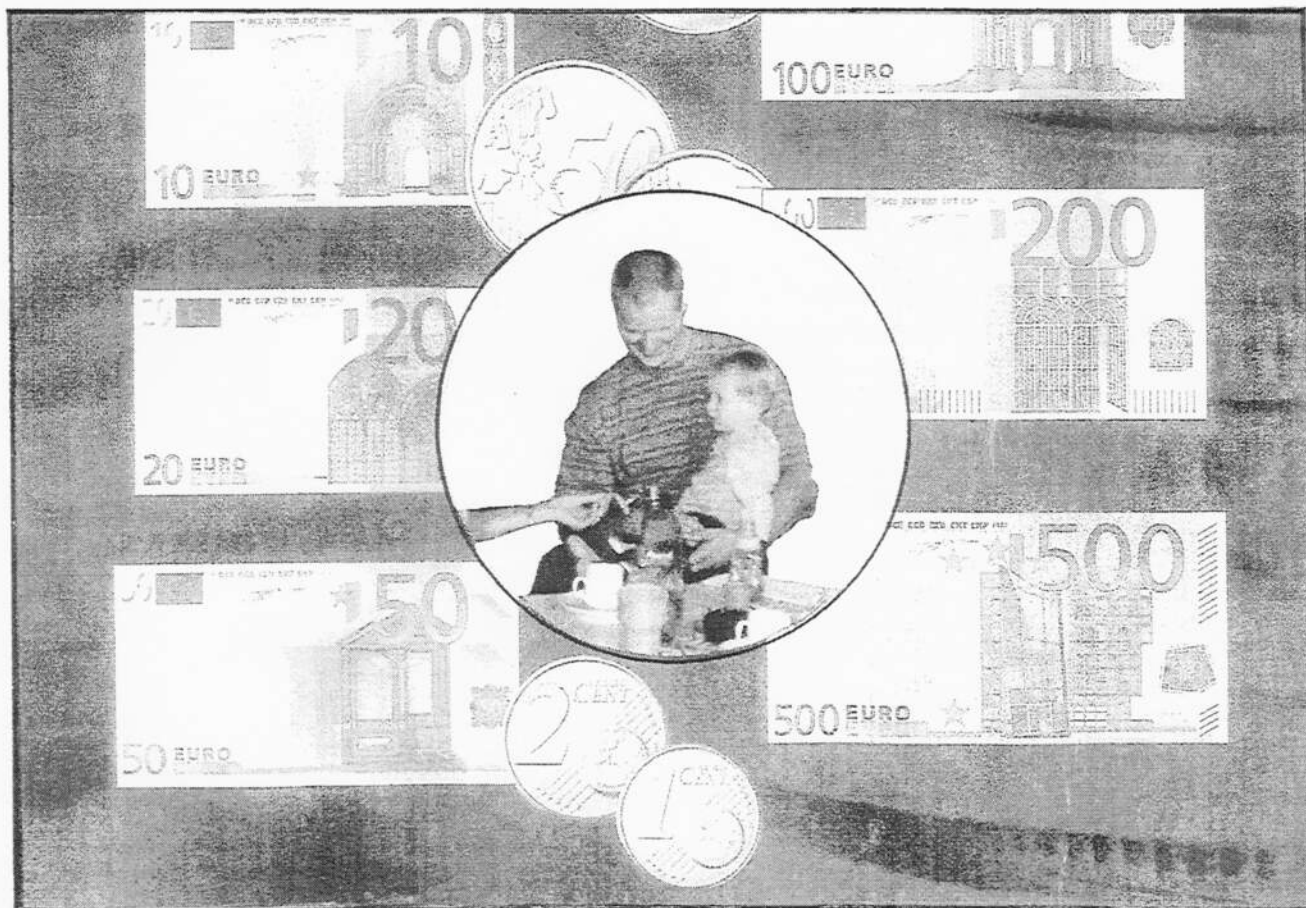

Sparreboom

Jaargang 12 afl. 3

December 2001

EEN NIEUWE TIJD....

DECEMBERNUMMER MET O.A.:

**VAN DE VOORZITTER * REUNIE 2001- 2002 * FRIEDA * STRIP * BACK TO THE
FUTURE * SPEECH JAN SPARREBOOM * FAMILIEBERICHTEN *
ADRIAEN JANSZKERK * MODERN TIMES * GENEALOGIE ***

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

Secretaris: Ingrid Sparreboom

Penningmeester: Fred Sparreboom

Genealoog: Miep Sparreboom

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie
Familieblad: Kees Sparreboom

Fred Sparreboom

Druk en Verzending

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (€ 14,-- (f. 30,--) onder vermelding van naam en adres).

- Op de eerste dag van de feestelijke decembermaand zag ik in het Mauritshuis in Den Haag de prachtige tentoonstelling 'Winters van Weleer'. Ik werd daarbij vooral getroffen door de bijzondere lichtval en de gezelligheid en saamhorigheid die op de winterschilderijen van de grote meesters uit de Gouden Eeuw zichtbaar is. Eenzelfde gevoel ervoer ik gelukkig ook dit jaar weer op de Familiedag in IJsselmonde. Een aantal Sparrebomen was toch weer maar verzameld om met elkaar een gezellige dag te hebben waarop saamhorigheid centraal stond.

Onze twaalfde Familiedag viel kort na 11 september, de dag waarop wij allemaal tot in het hart getroffen werden door de vreselijke gebeurtenissen in New York. Wij werden gewond tot in het diepst van onze ziel en aan onze gevoelens van onbeperkte vrijheid kwam zo maar ineens een einde. Voor mij ligt het album met foto's die wij begin mei op een prachtige lenteavond (30 graden Celcius) vanaf Brooklyn Bridge maakten met daarop uiteraard nog de torens van het World Trade Centre. In het album ligt nu ook een nog meer recente foto uit de NRC, genomen vanaf exact hetzelfde punt, waarop de Twin Towers ontbreken. Onbegrijpelijk en onaanvaardbaar. Er kan in een korte tijd heel veel veranderen, zo realiseer je je. Juist dan is het belangrijk dat er zo'n lichtpuntje als de Familiedag is. Er is immers slechts één weg te gaan en dat is die vooruit leidt. Zo is het ook met onze Familiestichting Sparreboom. *Semper crescens* luidt ons devies.

Aan het optreden van Kees en zijn vriendin met een flitsende potpourri op onze Familiedag denk ik met heel veel plezier terug. Welk een saamhorigheid toen we daar in De Magneet gezamenlijk aan het zingen sloegen. Wat een prachtig moment in een kort daarvoor zo gewond geraakte wereld. Hartelijk dank, wat een opsteker. Echt een lichtpuntje om je aan vast te klampen. Ook het feit dat er ditmaal een wel heel jong Sparreboompje acte de présence gaf op onze Familiedag - en zelfs al meezong ! - zie ik als zo'n heerlijk lichtpuntje. Willen we als Familiestichting Sparreboom ook in de komende jaren verder, dan moeten we vanuit de jeugd voeding krijgen. *Semper crescens* is niet alleen ons devies, het is ook een opdracht.

Binnen het bestuur proberen we zoveel mogelijk rekening te houden met de door u geuite wensen, zeker waar het gaat om de organisatie van de Familiedag. De dertiende editie zal naar verwachting in Ouddorp gehouden worden. U begrijpt dat de lezing over de RTM op de twaalfde er in feite al een voorbereiding op was. Ik roep u ook nu weer op om zoveel mogelijk met ons in contact te blijven. Het is heerlijk als u allemaal mee wilt denken, want we willen als Sparrebomen immers samen verder.

Bij eenieder van u en ook bij mij leven op dit moment enkele niet uit te spreken kerstwensen. Daarbij gaat het zeker niet alleen om materiële zaken. Wij hopen op vrede, op verbondenheid, op rust en harmonie en we zien als niet eerder uit naar de lichtpuntjes. Het mag dezer dagen dan pikkedonker zijn in de wereld, voor wie er oog voor heeft, vallen daarom juist nu die lichtpuntjes te ontwaren. De saamhorigheid binnen de Familiestichting Sparreboom is er één van en in mijn persoonlijk leven zie ik het komend huwelijk van onze enige dochter, Caroline, op 17 augustus als zo'n lichtpuntje. Jonge mensen durven het ook in deze donkere wereld nog aan om met elkaar een hecht verband als het huwelijk aan te gaan. Dat geeft hoop. Samen hoopvol verder gaan op de weg die vooruit leidt, juist met Kerstmis ervaar je de zin daarvan heel sterk. Moge ook uw kerstdagen vervuld zijn van licht en hoop.

Ik wens u namens het voltallige bestuur goede kerstdagen en een gezond en voorspoedig 2002 met heel veel lichtpuntjes toe !

Trudy E.H. Schipper-Sparreboom

Tweemaal IJsselmonde. Gemeten aan reacties van hen die op beide familiedagen aanwezig waren; zeer geslaagd!! Maar nu toch weer wat anders voor 2002.

In haar fijnzinnige intro op de eerste pagina van dit kerstnummer oogt Trudy al naar Ouddorp, een locatie met beloften voor opnieuw een geslaagde dag. Er is door de heren Sparreboom en Baars in hun gehouden lezing genoeg aangereikt om dat laatste te mogen veronderstellen.

Uiteraard wordt u er pas weer uitgebreid over geïnformeerd in onze voorjaarseditie omdat wij van het bestuur er eerst een kijkje gaan nemen.

Nogmaals willen wij van bestuur en redactie benadrukken dat een jeugdige aanwas van donateurs en reüniebezoekers ons zeer welkom zal zijn. Activeer uw kinderen en kleinkinderen hiertoe!! Onze familievereniging heeft, in tegenstelling tot vele andere, nu al een lange adem. Maar zonder jongeren, die (naar ik hoop) wellicht voor wat meer verfrissing kunnen zorgen, blijven we uiteindelijk nergens.

Wij met elkaar, en in de nabije toekomst hopelijk met onze nazaten, moeten ervoor zorgdragen dat een uniek fenomeen als de familiestichting Sparreboom nooit verloren gaat.

Redactie (namens bestuur)

Op de valreep het bericht ontvangen van het overlijden van Sieb Sparreboom, die in de eerste afleveringen van ons familieblad heeft geschreven over de Groningse tak.
In onze volgende editie meer bijzonderheden over Sieb Sparreboom.

Archeologische vondst fundamenteen eerste zaalkerk "Adriaen Janszkerk". (Rotterdams Dagblad 24-11-2001)

Door Ad Hoogerwerf

Heel vroeg, al rond 1300, heeft de nederzetting IJsselmonde een pastoor, zo blijkt uit archiefstukken. „Dus was er een kerk,” concludeert Jan Plaisier, projectleider van de restauratie van de Adriaen Janszkerk. „Want de geestelijken volgden de kerk.” Dat eerste godshuis leek in de verste verte niet op de huidige kerk. Het moet een rechthoekig gebouw zijn geweest, een gewone kerkzaal. Hoe die kerk er heeft uitgezien was gissen. Tot verrassing van alles en iedereen hebben archeologen van het

Bureau Oudheidkundig Onderzoek Rotterdam onlangs resten blootgelegd van de muren van die eerste zaalkerk, evenals overblijfselen van de latere grotere kerk. Dat gebeurde bij het verwijderen van de vloer tijdens de grote restauratiewerkzaamheden aan de kerk. „Een volslagen verrassing dat er zoveel werd aangetroffen,” zegt Plaisier.

Over een flinke afstand werd een twee-steens muur aangetroffen. De exacte ouderdom moet nog worden vastgesteld. Daarnaast werden overblijfselen blootgelegd van een dikkere muur. Dat bleek een eerste uitbreiding van de

kerk te zijn, met het koor. Ook een voederbak voor dieren die rond de kerk graasden kon worden onderzocht.

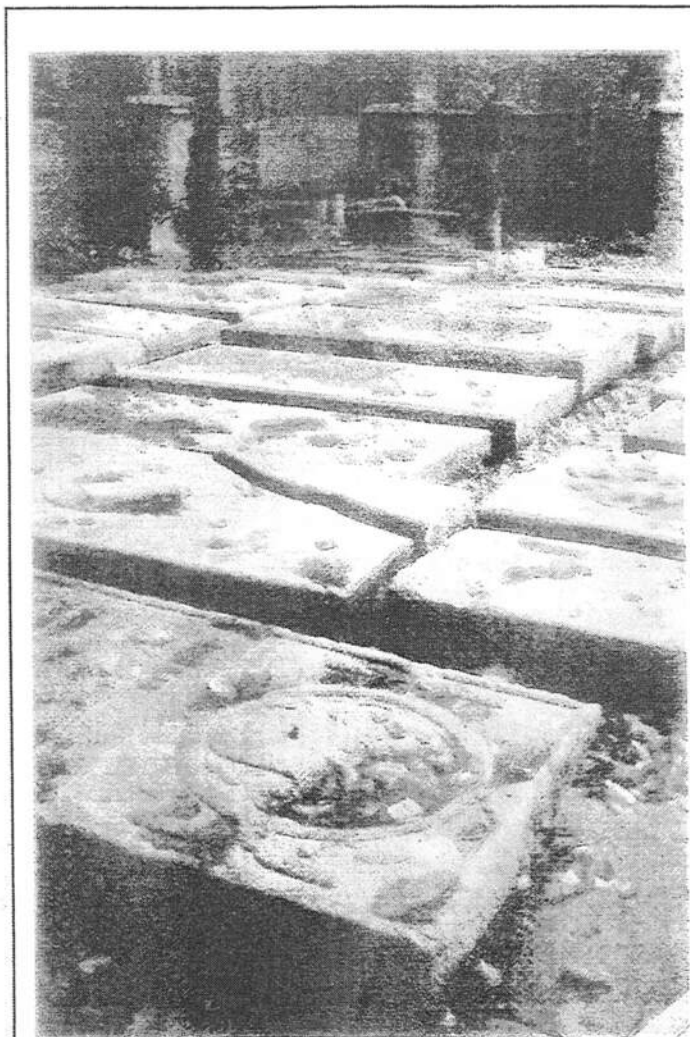
Bij het slopen van de vloer kwam meer aan het licht. Een stuk van het oude altaar, een stuk van de doopvont. Een dichtgemetseld poortje in een zijmuur – de aparte entree voor de notabelen – en vreemde gaten in de muren waarvan het doel nog niet helemaal duidelijk is. „Mogelijk waren het ventilatiegaten om de lijkengeur van de begraven rijke stinkers te verdrijven.” Er kwamen botten naar boven en ornamenten van gesloopte zuilen. Maar ook veel informatie over de oorspronkelijke kleuren. Hij wijst plekken aan waar rode verf zichtbaar is op het oude pleisterwerk. „Het leert ons dat gebouwen uit de middeleeuwen soms vrolijker gekleurd waren dan we denken,” meent projectleider Plaisier. „In dit geval ook de buitenkant.”

Bedoeling is, vertelt hij, om zoveel mogelijk opvallende vondsten uit de verschillende bouwperiodes zichtbaar te houden, bijvoorbeeld door glazen platen voor het poortje en de luchtgaten te plaatsen.

Het was Napoleon die begin negentiende eeuw het begraven in kerken verbood. Veel plek was er trouwens niet meer in de Adriaen Janszkerk. Plaisier toont een paar stukken fundering, waar delen zijn weggebroken om plaats te maken voor kisten. „Een beetje bizar, want je tast een wezenlijk deel van de constructie aan,” weet hij.

De adel en andere heren van stand hadden overigens iets bedacht op het begraafverbod van de Franse keizer. Ze bouwden een soort afgesloten kapelletje in de kerk, dat via de buitenkant bereikbaar was. Zo omzeilden ze de regels. Plaisier schat dat er enkele tientallen mensen begraven liggen.

De meeste verwijderde kerkbanken worden niet teruggeplaatst. Was in 1923, onder meer dankzij de komst van nieuwe scheepswerven, de groei van de hervormde gemeente reden de kerk te vergroten, nu zijn de banken weggehaald omdat het aantal kerkgangers sterk is teruggelopen. Er komen minder stoelen en banken voor terug. Het heeft zo z'n voordelen. „We creëren meteen meer ruimte voor concerten en uitvoeringen,” merkt de projectleider op. „En de nieuwe stoelen zitten beter.”

Herfstbladeren vallen op de grafzerken die voorlopig buiten zijn neergelegd. Na het restauratieproject krijgen de stenen een nieuwe plek in de kerk. Buiten de loop, zodat ze niet snel slijten.

ZO SLECHT HEBBEN WE HET NOG NIET

(Volgens Internet)

IETS OM OVER NA TE DENKEN

Als we eens in staat zouden zijn om de bevolking van de aarde terug te brengen tot precies 100 inwoners, met al de huidige menselijke verhoudingen, dan zou het ongeveer lijken op wat hier volgt.

Op basis van de huidige verhoudingen zouden er zijn:

57 Aziaten - 21 Europeanen - 14 inwoners van Noord- en Zuid-Amerika - 8 inwoners uit Afrika *
52 personen van het vrouwelijk geslacht - 48 personen van het mannelijk geslacht * 70 niet-blanken -
30 blanken * 70 niet-Christenen - 30 Christenen * 89 mensen zouden heteroseksueel zijn - 11 zouden
homoseksueel zijn
6 mensen zouden 59% van de welvaart van de gehele wereld bezitten en alle 6 zouden in de Verenigde
Staten wonen - 80 zouden huizen in onwaardige woningen - 70 zouden analfabeet zijn - 50 zouden
lijden aan ondervoeding - 1 zou nagenoeg dood zijn - 1 zou op het punt staan geboren te worden -
1 (ja, werkelijk maar 1) zou een hogere opleiding hebben gevolgd - 1 zou een computer bezitten

Als we onze wereld uit een zo samengeperst perspectief zouden bekijken, blijkt de noodzaak voor acceptatie, begrip en opvoeding overduidelijk.

Ook het volgende is het overdenken waard.....

Als je morgen gezond wakker wordt, ben je meer gezegend dan het miljoen mensen dat door ziekte het einde van de week niet zal halen.

Als je nooit ondervonden hebt het gevaar van oorlog, de eenzaamheid van de gevangenis, de doodsangst voor martelingen, of de intense pijn van de honger, ben je beter af dan **500 miljoen** mensen in deze wereld.

Als je een kerkdienst kunt bezoeken zonder vrees om lastig gevallen te worden, arrestatie, marteling of zelfs de dood, ben je beter af dan **drie miljard** mensen op deze wereld.

Als je voedsel hebt in de koelkast, kleding om te dragen, een dak boven je hoofd en een plaats om te slapen, dan ben je beter af dan **75%** van de mensen op deze wereld.

Als je geld op de bank hebt staan en wat in je portemonnee, misschien nog wat in een oude sok, dan behoort je tot de top **8%** van de rijkste mensen op deze wereld.

Als je ouders nog leven en nog samen getrouwd zijn.... dan ben je een uitzondering, zelfs in de Verenigde Staten en Canada.

Als je deze boodschap kunt lezen, ontvang je een dubbele zegening omdat iemand aan je dacht, en bovenal ben je meer gezegend dan meer dan **twee miljard** mensen die helemaal niet kunnen lezen.

Daarom:

*Werk alsof je het geld niet nodig hebt
Heb lief alsof je nooit gekwetst bent geweest
Dans alsof niemand staat te kijken
Zing alsof niemand staat te luisteren
Leef alsof het de hemel op aarde is*

In "de week van de vriendschap" die enkele maanden geleden plaatsvond, kreeg mijn zoon het bovenstaande per e-mail van een vriendin.
Verdere woorden lijken mij overbodig.

JOY

PUBERAALTJES

(BESPREEKBAAR)

Tantes waren er volop en de oudere tantes noemden we oma. De bijbehorende ooms en opa's bleven een beetje mysterieus in het ongewisse want die werkten alle dagen waardoor je ze als klein kind bijna nooit zag.

Tante Cor-van-de-Poppenkast woonde iets verder in de straat, tegenover de waterstoker. Dat laatste was een beroep dat ik als kind al met een waas omgeven vond. Wij kwamen er ook nooit, want mijn moeder maakte zelf al het water warm, dus warm water kopen????

Op markt - en kermisdagen was tante Cor Jan Klaassen en Katrijn.

Ik hield absoluut niet van Jan Klaassen en Katrijn. Altijd ruzie, schelden en ze sloegen elkaar. Eng waren ze, bang was ik van ze.

Omdat ik eerst aannam dat ze broer en zus waren, kon ik hun gedrag ten opzichte van elkaar zelfs met mijn peuterverstand nog een klein beetje snappen. Maar wat later begreep ik dat Jan Klaassen en Katrijn man en vrouw waren. Toen snapte ik er niets meer van, vond ze alleen nog griezeliger.

Heel wat ouder nu weet ik inmiddels dat er aardig wat Jan Klaassen en Katrijn huwelijken zijn.

Eng!!!!

Tante Marie woonde tegenover ons. Voor alle grote mensen in onze straat was ze Dikke Marie. Getrouwd met haar even dikke Piet.

Tante Marie hing vaak uit het raam en converseerde luidkeels in onvervalst Rotterdams met iedereen die door de straat kwam.

"Ach, koop voor die meid een ijssie van mijn", als ik met mijn moeder de deur uitging voor wat boodschappen.

Meteop werd er dan een in een papiertje gewikkeld kwartje in onze richting gegoooid.

"Wat zeg je dan...".

"Dankuwel tante Marie", gehoorzaamde ik ogenblikkelijk in het vooruitzicht van het "ijssie".

"Als Dikke Marie uit het raam hangt, heeft ze vier bovenarmen", zei mijn vader altijd.

Voor mij weer zoiets onbegrijpelijks wat grote mensen zeggen. Tot het weer eens zomer was en ik opeens zag wat hij daar nou altijd maar mee bedoelde.

Oma Dag-Dag woonde schuin boven tante Marie en dus ook ongeveer tegenover ons.

Eeuwig zat ze voor het raam en zwaaide naar ons als ze ons zag. Ik heb oma Dag-Dag nooit buiten gezien.

Als mijn moeder even niet keek, staken mijn zusje en ik onze tong naar oma uit, waarop ze boos met haar vuist naar ons schudde. Verrukkelijk spannend.

We dachten dat ze een heks was, zo altijd achter haar gordijntjes.

Oma Dag-Dag spaarde plastic dieren voor ons die je bij een of ander afwasmiddel cadeau kreeg.

Haar ongetrouwde inwonende dochter stopte die altijd in onze brievenbus. Wij spaarden die dingen helemaal niet en deden er ook niets mee.

"Lief van oma Dag-Dag", zei mijn moeder toch, "zwaai maar even naar haar".

Wij gehoorzaamden en liepen dan naar het raam, wuifden met onze handjes en als oma terug wuifde, staken wij snel onze tong uit.

Een dreigende vuist verscheen onmiddellijk, waarop wij heerlijk griezelend onder het raam doken.

Ome Nico woonde niet in onze straat, maar hij kwam een paar keer per week langs.

Ome Nico had een bochel en een kar. Ome Nico was de lorrenman.

"Lorruh, Lorruh... wie heeft er nog lorruh...!!!", klonk zijn schorre schreeuw onder begeleiding van de klingelende bel aan zijn kar.

Dan hing ik uit het raam vanwege die bochel.

"Dahaaag ome Nico!!" gilte ik.

En dan zwaaide ome Nico, "Dag meissie".

De melkboer had een wagen met een paard ervoor.

Heel vaak mocht ik op de bok meerijden tot het eind van de straat.

Dat was een gevoel.....even was ik het belangrijkste en mooiste kind op aarde. O.K., in elk geval van onze straat.

De melkboer werd geen oom genoemd, hij was gewoon de melkboer.

"Melkboer, mag ik meerijden?"

"Effe an je moeder vragen, Daan. Mag ze een stukkie mee, moeders?"

Soms mocht ik de leidsels vasthouden en dan was ik een meisje uit het mooiste verhaal ter wereld. Ik wist zeker dat iedereen die mij daar zo zag zitten erg jaloers op mij moest zijn. Dat zouden zij ook wel willen, dat kon niet anders.

En of ik nou mee mocht rijden of niet, elke dag had ik iets om aan het paard te geven. Een broodkorst, een peen, een suikerklontje....

De naam van het paard kan ik me niet herinneren. Misschien had het wel geen naam.

Paard!

Opa en oma Brassers woonden schuin onder ons en daarnaast, recht onder ons woonden opa en oma Sparreboom.

Die opa en oma hadden een mooie tuin met allemaal kiezelsteentjes. Daar waren ze terecht trots op en waar nooit een kind in die tuin mocht, maakte oma Sparreboom heel af en toe voor mijn zusje en mij een uitzondering. Dan mochten wij de kiezelstenen aanharken.

Wij voelden zelfs op die jonge leeftijd dat privilege al goed aan en deden onze uiterste best.

Uit die straat verhuisde ik op de leeftijd van zes jaar naar een eengezinswoning met een tuin rondom in een gloednieuwe Rotterdamse wijk waar wij nog jarenlang in zandhopen, in bosjes en langs sloten talloze avonturen beleefden.

Een heel leven, twee fantastische kinderen en een echtscheiding later, maakte ik via mijn balkon kennis met onze redacteur die op dat moment mijn nieuwe onderbuurman was geworden.

"Sparreboom??? Toen ik nog heel klein was, woonden wij boven opa en opa Sparreboom".

Opa bleek een broer van de vader van onze Kees Sparreboom.

Een kleine wereld.

Een mooie, lieve Sparreboom, forever in my heart.

Met deze twee zinnen lijkt de cirkel rond en mijn verhaal afgelopen.

Ooit mijn leven begonnen boven de Sparrebomen; ooit mijn leven eindigend met een Sparreboom.

Toch was ik niet de enige van mijn familie die met Sparrebomen te maken heeft gehad.

Al lang geleden vertelde mijn moeder mij dat zij ooit in haar meisjesjaren een aantal keren was uit geweest met John Sparreboom, haar buurjongen. Juist!! De zoon van mijn opa en oma Sparreboom dus.

John is de neef van onze redacteur Kees en zo kwam het dat Kees en ik op een zonnige nazomer-oktoberdag richting Zeist togen. Met de trein, maar daar kan ik u deze keer niets smakelijks over vertellen, want op die dag reed de NS stipt als een Zwitsers uurwerk. Fijn voor Kees en mij, jammer misschien voor u als mijn lezerspubliek.

John was al op de hoogte van het feit dat Kees al wat jaartjes geleden zijn hart had toevertrouwd aan de dochter van Cootje Ehbel, John's voormalige buurmeisje en mijn moeder dus. U begrijpt dat ik zeer nieuwsgierig was naar de man met wie mijn moeder ooit afspraakjes had gemaakt en ook was ik benieuwd of hij iets van mijn moeder in mij zou herkennen.

Zeist is omgeven door bossen en de twintig minuten van het station naar de flat van neef John en zijn vrouw liepen Kees en ik te genieten; wij komen uit het Rijnmondgebied en dan weet u het wel.

John stond al op straat op ons te wachten en nadat Kees mij had voorgesteld: "Nou, dit is dus Dana, de dochter van Cootje", werd ik uitvoerig bekeken en bleek ik toch wat van mijn moeder te hebben. Leuk!! Jammer dat ik mijn moeder nooit iets zal kunnen vertellen van dit bezoek, want zij is vorig jaar overleden.

In de mooie en gezellige flat met de bossen binnen handbereik werden wij hartelijk ontvangen door de vrouw van John, Dicky, die eigenlijk Dirkje gedoopt was, zoals ze mij bekende. Koffie met lekkers en John wist alle oude namen uit mijn geboortestraat nog, net zoals ik.

"Leven de broers van je moeder nog? Jaap en Joop?"

"Nee, die waren al gestorven".

John: "Je opa was erg rood (socialistisch), je moeder mocht niet met me omgaan omdat wij kerks waren".

Dat van mijn opa wist ik; mijn moeder mocht zelfs geen Koninginnedag vieren. Toch weet ik uit alle verhalen over mijn opa, die ik nooit gekend heb omdat hij net voor mijn geboorte stierf, dat het de leukste en de gekste man was die je je kunt bedenken. Ooit begonnen als beeldhouwer aan een kunstacademie waar hij op een gegeven moment werd afgetrapt wegens te eigenzinnige ideeën en daarna een tijdje de kost moest verdienen als houwer van grafzerken en -beelden; onconventioneel en bohémienachtig, zou dit een opa naar mijn hart geweest zijn. Hij was dol op mijn moeder die een nakomelingetje was en 16 jaar met haar jongste broer scheelde. Zijn eeuwig goede bedoelingen liepen altijd uit op Laurel en Hardy-achtige taferelen omdat hij zo onpractisch was en toch kon niemand ooit boos op hem worden.

Gek dat je iemand kunt missen die je nooit gekend hebt....!

Maar....we waren in Zeist en ik moet bij de les blijven.

Na een leuk bezoek aan neef John en zijn vrouw togen Kees en ik nog even Slot Zeist-waarts. Een toch aardig fikse wandeling waarna wij in het slot alleen de tentoonstelling bleken te kunnen bezoeken.

Kantklossen!

Een knap getover met honderd klosjes en heel dun garen waarmee men het prachtigste kant fabriceert, weet ik van bezoeken aan onze zuiderburen. Alle petjes af. Maar ik wilde liever de zalen en kamers van het slot zelf zien, de inrichting, de sfeer proeven van honderden jaren geleden..... dat bleek alleen in het weekend te kunnen. Ik had niet zo'n honger in kantklossen en Kees ook niet, zodat wij wat ronddoolden in het om het slot liggend Engelse park. Prachtig door alle oude bomen en de rust.

Tegen het eind van de middag liepen wij de 5 kilometer terug naar het station langs een weg waar wij het ene droompan d na het andere tegenkwamen. Groots, of wat bescheidener en lief.... bij elk woonsprookje in die bosomgeving droomden wij onze dromen van "Living Apart Together" in één zo'n pand met een atelier voor samen, en genoten.

Eenmaal terug in Rotterdam genoten wij weer. In het beste Indonesische restaurant van deze havenstad van een rijsttafel voor twee.

Moe na een lange dag, maar zeer voldaan.... sluit ik wederom af met.....

..... Sparreboom, forever in my heart!!

JOY

MODERN TIMES

Weet u het nog.....,die kerstverhalen van vroeger?

Ze zijn er allemaal nog wel, maar tot mijn grote verdriet; ze zouden niet meer op mij overkomen zoals toen.

Misschien wat afgezaagd intussen, om de 11de september daarvan de schuld te geven, en trouwens ook niet helemaal waar, want allang voordien misten ze op mij dat effect van weleer. Omdat ik al een eeuwigheid weet dat Sinterklaas niet echt bestaat, omdat het gemiddeld religieus denken minder beloftes in zich bergt, omdat ik al jaren uit de kleine kinderen ben.

Een doorgaans koude maand was december vroeger, en ook een maand die zich als een warme deken gewillig liet gebruiken om er onder weg te kruipen.

"Dat doet die decembermaand nog", zegt iemand die mijn "vroeger" niet eens heeft meegemaakt. "Je hebt als mens, zeker in een open en bloot land als Nederland volop de vrijheid je dagen in te kleuren zoals je dat zelf wilt".

"Nee hoor", zeg ik dan, "want als ik even achter mijn bureau wegdroom, valt er altijd wel een lading kranten en folders met onheilstijdingen en aanbiedingen waar ik helemaal niet om gevraagd heb in mijn gang. En als die oude ontroerende Chaplinfilm uit 1938 op SBS aan staat, word ik tussentijds zeker vijf keer gebombardeerd met spotjes over meiden en andere gebruiksvoorwerpen die ik nog niet gratis in huis zou halen."

"Plakkertje op je deur", zegt iemand nuchter, "krijg je alleen geadresseerde post op je mat. En films kun je huren als je niet van tussendoortjes gediend bent".

"Maar dat is het juist", werp ik tegen, "dat zijn nou juist de dingen die vroeger niet bestonden. Het word je tegenwoordig onmogelijk gemaakt om..... om de struisvogel te spelen."

Hierop wordt minzaam gelachen. Maar ik geef hen geen gelijk.

Ouderwets hè?

HEES

Gewoongetrouw een aantal pagina's voor Jan "Genealoog" en zijn lezing, gehouden op de familiedag 2001, strokend met de presentatie van het duo Baars/Sparreboom over de R.T.M. die later volgde, en perfect voorgedragen door Ronald, zoon van Miep en Jan.

8 november 1952. Op de voorpagina van het Algemeen Dagblad twee hoofdartikelen: een treinongeluk en het Panamase s.s. Faustus bij Hoek van Holland gezonken. Nu, bijna 50 jaar later, zal betreffende de Faustus misschien bij een aantal ouderen onder ons een lichtje opgaan, van "dat is waar ook", maar over dat treinongeluk zal de herinnering wel minder zijn.

Wat gebeurde er op die datum.

Ter hoogte van Pier IV in de Waalhaven reed een arbeiderstrein van de BPM (Bataafse Petroleum Maatschappij) op een eerder uit Pernis vertrokken trein, die samen een paar duizend arbeiders vervoerden. De normale verbindingen, zoals de bus, was er niet of slecht geregeld, dus zorgden de grote bedrijven voor vervoer per rail. Het particuliere autobezit stond nog in de kinderschoenen en daardoor vormden de fietsers net zulke files als nu het huidige verkeer.

Met betrekking tot de oorzaak van dit ernstige ongeluk deelde de politie van het bureau Charlois enkele bijzonderheden mede.

Elke avond vertrekken er twee treinen met arbeiders van de BPM en de ABM (de Amsterdamse Ballast Maatschappij) van Pernis om over de raccordementsspoorlijn via Charlois naar het rangeerterrein IJsselmonde te Rotterdam te rijden. Raccordementsspoorlijn is een plaats waar treinen samengevoegd kunnen worden. Deze treinen zou men met trams kunnen vergelijken. De toegestane snelheid is niet hoger dan 10 kilometer op de afgesloten baan en bij wegkruisingen mag niet sneller gereden worden dan 5 kilometer per uur. De spoorlijn is niet beveiligd en daarom geldt het voorschrift dat zich voor op de locomotief een rangeerder moet bevinden.

De eerste trein vertrekt om kwart over vijf van Pernis en de tweede vijf minuten later. De uit dertien rijtuigen samengestelde eerste trein kreeg enig oponthoud ter hoogte van het voormalige vliegveld Waalhaven. Bij onderzoek bleek dat er een koppeling was gebroken. Dit euvel was nog niet hersteld toen de tweede trein naderde. Toen de eerste weer kon rijden reed de tweede er spoedig achteraan.

Ter hoogte van Pier IV moest de eerste trein opnieuw stoppen, omdat er een wissel verkeerd lag. De rangeerder legde de wissel goed, maar toen de machinist daarna zijn trein wilde optrekken bleek dat er niet voldoende luchtdruk was om de nog geblokkeerd staande remsegmenten te lossen. Dat betekende dus nog enkele minuten oponthoud en in deze fatale minuten gebeurde het ongeluk.

Op de locomotief van de tweede arbeiderstrein stond in strijd met de voorschriften geen rangeerder voorop. De leerling-machinist was de eerste die op de vuurplaat tot de ontdekking kwam dat er gevaar dreigde "Meester, ik zie rode lichten", schreeuwde hij, maar nog voor de machinist iets had kunnen doen botste de locomotief al op de dertiende en laatste wagon van de eerste, geblokkeerd staande trein.

Met onverminderde snelheid duwde de locomotief met het gewicht van de trein erachter de dertiende wagon eerst omhoog en vervolgens over het achterbalkon van de twaalfde wagon. Ruim zes meter schoven de rijtuigen in elkaar, rijtuigen die dicht bezet waren met huistoe kerende arbeiders. Volgens de conducteur van de tweede trein was het extra druk, omdat bij het vorige oponthoud een aantal passagiers van zijn trein waren overgelopen naar de stilstaande voorganger om op die manier 5 of 6 minuten eerder thuis te zijn.

Het merkwaardige feit heeft zich voorgedaan dat het bedienend personeel en de inzittenden van de eerste tien rijtuigen pas bemerkten dat er iets gebeurd was toen daar in de duisternis luidkeels om hulp werd geroepen. Tot zover het rapport van de Charloise politie.

Het ongeluk gebeurde om tien over zes en weinig seconden later kreeg de centrale post van de G.G. en G.D. reeds van de marinebasis aan de Waalhaven bericht, waarop onmiddellijk groot alarm werd gemaakt.

Al het beschikbare materiaal, zowel van de G.G. en G.D. , als van de Rotterdamse particuliere ziekenvervoer ondernemingen werd naar het toneel van de ramp gezonden. Veertien ambulanceauto's, twee bussen elk met een vervoerscapaciteit van 10 lichtgewonden en vier auto's met verbandmateriaal arriveerden tegelijk met een staf van doktoren en verplegend personeel.

Nog voor de eerste ambulance-auto arriveerde had het personeel van de naburige marinebasis een begin gemaakt met de hulpverlening.

Aanvankelijk werd dat werk bemoeilijkt door de eveneens tot helpen bereide passagiers, die zich in de duisternis bij de in elkaar geschoven rijtuigen verdrongen. Samen met dienstvaardige burgers vormden de mariniers toen hand in hand een cordon, zodat de verplegers van de G.G. en G.D. gelegenheid kregen om de slachtoffers te helpen.

Al spoedig bleek dat de meeste hunner muurvast beknelde zaten tussen de brokstukken van het twaalfde en dertiende rijtuig. Brandweerlieden en mariniers spanden zich in met snijbranders en ander gereedschap waarna de slachtoffers – een dertigtal passagiers – zeer snel konden worden bevrijd. Twee hunner bleken op slag te zijn gedood.

Nadat ter plaatse noodverbanden waren aangelegd zijn alle gewonden binnen drie kwartier naar ziekenhuizen overgebracht van waar de meesten in de loop van de avond naar huis konden gaan. Het stoffelijk overschot van de omgekomen arbeiders, de 53-jarige J. van der Schulp en de 58-jarige C. Sparreboom is naar het Zuiderziekenhuis overgebracht en daar opgebaard.

Terwijl het reddingswerk in volle gang was nam de politie het treinpersoneel een eerste verhoor af. De machinist, de leerling-machinist en de nalatige rangeerder van de tweede trein werden naar het hoofdbureau van politie overgebracht om daar nader door de recherche te worden gehoord. Tot zover het artikel in de krant.

De genoemde C. Sparreboom was Cornelis, geboren in Charlois 11 maart 1894, koperslager, gehuwd met Hester Elisabeth Catharina Sasselet en op dat moment bijna 31 jaar getrouwd. Zij hadden een dochter Hester, geb. Rotterdam 20 februari 1931.

In de aanvang van dit verhaal werd vermeldt, dat in die bewuste krant twee hoofdartikelen waren: 1 het spoorwegongeluk en 2 de Faustus.

Op 7 november 1952 kwam het onder Panameesche vlag varende stoomschip Faustus van Hull vertrokken met een lading kolen naar Rotterdam in moeilijkheden door een geweldige noordwester storm. Aan hun vraag om een loods kon niet worden voldaan en kregen zij de raad om niet naar binnen te komen, maar buiten te blijven kruisen of voor anker te gaan. Over wat er toen is gebeurd liepen de meningen nogal uiteen, maar bijna zeker is dat de stuurinrichting niet werkte en het schip aan de verkeerde zijde op de noorderpier bij Hoek van Holland gedrukt werd. Het voorschip beukte op de basaltkeien en langzaam maar zeker werkte het schip zich door de pier om daar- met zware slagzij- in de vaarweg te verdwijnen. De toegeschoten sleepboten konden dit niet voorkomen.

Omdat het zinken van een schip in de vaargeul van en naar Rotterdam van enorme economische betekenis was voor deze havenstad werd vooral in het begin in de dagbladen dagelijks breed uitgemeten hoe het stond met de vorderingen de vaarweg vrij te krijgen voor de in- en uitvarende schepen. Daardoor werd het spoorwegongeval ondergesneeuwd. Slechts nog 1 maal een berichtje en wel op 10 november dat van de 34 gewonden die in ziekenhuizen lagen er 9 direct naar huis konden, 15 later ontslagen waren en er nog 10 in het ziekenhuis verbleven; de meeste met beenbreuken.

Een heel ander ongeluk door de trein overkwam een andere naamgenoot. In "de Rotterdammer" van maandag 3 januari 1938 stond het volgende bericht:

Spoorwegbeambte gedood op spoorwegemplacement Feijenoord te Rotterdam.

Een spoorwegbeambte is't slachtoffer geworden van zijn beroep. Een ongeval te Rotterdam gebeurde zondagavond te ongeveer half twaalf op het stationsemplacement Feijenoord nabij de luchtbrug, waarvan de 58-jarige J. Sparreboom het slachtoffer is geworden. De man, die zich met een collega op het seinhuis bevond, heeft zich omstreeks dien tijd even verwijderd om naar het toilet te gaan. Hij is toen gegrepen door de stoomtrein 101, welke komende uit de richting Dordrecht naar het station DP (Delfse Poort) ging.

De machinist van dien trein heeft blijkbaar van het ongeluk niets bemerkt. Dit werd eerst ontdekt, toen de collega van S. omdat deze wat lang wegbleef, op onderzoek uitging en S. naast de spoorlijn vond. Het stoffelijk overschot van de ongelukkige is door de auto van de G.G.D. naar het ziekenhuis aan de Coolsingel gebracht.

Het betreft hier Johannes Sparreboom, geb. IJsselmonde 28 juni 1879, seinhuis- en brugwachter, gehuwd met Adriana Maria Lagendijk en op dat tijdstip ruim 23 jaar getrouwd. Zij hadden drie dochters: Maria, Ida Johanna en Adriana Maria. Uit zijn vorige huwelijk had Johannes ook een zoon: Jan.

Het is een somber verhaal, maar toch ook een gebeurtenis in onze familie die vermeldt moet worden.

In het septembernummer vermeldte Frieda in haar verhaal over Roelof Sparreboom en zijn vrouw Marga dat in hun tuin een steen aanwezig is met daarop een sparreboom.

Dank zij mevr. Sparreboom-Blommers uit Rotterdam zijn we achter de oorsprong gekomen.

Eerst een stukje genealogie. De overgrootvader van Roelof was Jan Sparreboom gehuwd met Maria Lodder. Zij hadden 8 kinderen, maar wij bepalen ons tot de twee jongste zonen. De één na de jongste was Roelofs grootvader Simon, gehuwd met Aaltje Lagendijk. Hun zoon Jan was gehuwd met Hendriken Wildeboer en uit hun huwelijk kwamen Aaltje en Roelof.

De jongste zoon van overgrootvader Jan was Pieter, gehuwd met Magcheltje Verhey. Zij hadden een dochter en een zoon, beide ongehuwd overleden. Deze Pieter was leraar en woonde een periode in Rotterdam-Kralingen en had in zijn tuin de bewuste steen.

Familieberichten.

Overleden: Hendrik Sparreboom, geb. Barendrecht 22-2-1913, overl. Barendrecht 11-5-2001, gehuwd met Adriana Pieterella de Winter.
Aaltje Lena Visser-Sparreboom, geb. Krimpen a/d IJssel 17-5-1927, overl. Krimpen a/d IJssel 31-8-2001, gehuwd met C.J. Visser.
Gehuwd: Walter Arnoud Sparreboom en Mandy Jacobs 10 mei 2001.

Het was helaas niet mogelijk de aankondiging te kopieëren, vandaar een getypte kopie.

Beste familie en vrienden, hiermee geven wij

Mandy Jacobs & Walter Sparreboom

Te kennen op donderdag 10 mei a.s. te gaan trouwen.

Graag nodigen wij jullie uit voor een amusant diner, zodat we er samen

Een gezellige avond van kunnen maken.

Iedereen wordt om 19.30 uur verwacht in het Restaurant "Paradijs" in Deventer.

Gaarne bericht bij eventuele verhindering.

Niet alleen met Kerstmis
Niet slechts als het Kerst is
Waar het hele jaar.....
Waar wij met elkaar.....
Waar wij al het kromme...
Waar wij al het domme....

Niet alleen bij lichtjes
onze kerstgezichtjes
Om het volgend jaar.....
Om weer met elkaar.....
Verder in illusies
oorlogen en ruzies

Lange donkere nachten
Witte kerstgedachten
Toch maar hoop en wensen
"Vree' voor alle mensen"
Warm door gouden lichtjes
en de kerstgezichtjes.

Annemarie van Schouwenburg

HÉ TRUITJE, EEN BLADZIJDE
UIT ONS DERDE DEELTJE, EN NOG
NIET INGEKLEURD! IS DAT IETS
VOOR KLEINE SPARREBOOMPJES?

MISSCHIEN WEL.
GEVEN WE DE MOOISTE
EEN LEUKE PRIJS!

GEK!

(KERSTBOOM)

TOCH NOG EEN BOOM, HEILTJE, ON-
DANKS ALLE MISÈRE. TENSLOTTE
KUN JIJ HELEMAAL NERGENS IETS
AAN DOEN.

BEK.

...HOEWEL HET
NATUURLIJK OER-
STOM VAN ONS IS
OM ER HIER IN
HET CENTRUM
EEN TE KOPEN..
MET THUIS EEN
AUTO VOOR
DE DEUR.

....IN DE WETENSCHAP
DAT ZE AAN'T EIND VAN
ONZE STRAAT OOK MET
KERSTBOMEN STAAN.

VRAAG IS OF WE
MET DIE DURE
BLAUWSPAR DE TRAM
WEL INKOMEN.

... DIT IS EEN BIJZON-
DERE TRAM, DAT ZIET
U GOED. INGEZET VAN-
WEGE DE KERST, VOOR
DE AARDIGHEID.

... VOLGT DE
GEWONE
ROUTE JA...

...T'IS RUSTIG,
DAT WEL. NOU,
STAP MAAR IN.
MAAR WEL OP
HET BALCON
BLIJVEN HOOR!

... MAAR OF
U ER MET DIE
BOOM IN MAG...

GOD ZEG, ALS AL DIE
JAPANESE TOERISTEN IN
DAT KLEINE TRAMMETJE
MOETEN!....

..WILLEN IN NIPPON NATUUR-
LIJK ALLEMAAL KUNNEN NA-
VERTELLEN DAT ZE IN ZO'N
ANTIËK RIJSTUIG HEBBEN GE-
ZETEN. EN STAPELEN ZIJN
ZE GEWEND.

VERKAI

INGEKLEURDE KOPIE OPSTUREN NAAR REDACTIE

WEER EENS WAT ANDERS

Het leven blijft verrassend!

Eenentwintig septemder 2001.

Of de herfst nu wel of niet op die datum begon, het was in ieder geval lekker weer. Toch had ik kunnen merken dat die dag niet mijn geluksdag zou worden, maar ja, als je dáárop moet letten....

Ik zou naar een kennis fietsen en omdat ik onderweg een boodschap wilde doen, schoot ik een straat in die ik anders niet neem. Bij een T-kruising rechtsaf, nou nee, tussen de verkeersdrempel en de glooiing van het trottoir zat nog net zo'n stoephalvmaantje, een hoog. Ik keek er nog naar terwijl mijn fiets alle kanten uitzwabberde, tot ik tenslotte midden op de rijweg smakte en mijn rechterbeen in een vreemde afwijking lag. Ogenblikkelijk snelden drie dames toe na de klap; ambulance gebeld, glaasje water, fiets in een schuur, een naam en telefoonnummer in mijn tas (voor als ik iets nodig had) en daar beleefde ik dan mijn eerste rit in een ziekenwagen. Ja, ik besepte het echt als een belevenis, ik deed mijn best om bij mijn positieven te blijven. Gelukkig lukte dat, want nu kon ik alle gegevens verschaffen. Toch merk je dat het wat ongewoon is als een vrouw alle zaakjes zelf regelt zonder de bijstand van naaste familie. De hulpverleners zullen wel gelachen hebben, ik wilde steeds het zicht hebben op mijn tas, waarin de enige sleutels zaten die zich buitenshuis bevonden en die bij mijn burens terecht moesten komen (ja, de dag ervoor hadden wij afgesproken dat we elkaar een sleutel in bewaring zouden geven, voor het geval dat....!).

Goed, foto's gemaakt; dijbeenkop afgebroken - een zwakke plek, want botten prima (toch leuk dat ik dat nu weet, ik ga gewoon door met mijn kalktabletjes!), niet nuchter, dus wachten tot de volgende dag. Komt er een verpleger; of ik er bezwaar tegen heb op een mannenzaal te liggen, er is verder geen plaats..... Wie van u dan met "ja" geantwoord had, mag mij laten weten hoe hij/zij zich dan een oplossing had gedacht. Ik ben meegaand van aard en werd daar toch voor beloond; kwam gewoon op een driebeddenkamer voor vrouwen te liggen, ze hadden wat geschoven. Aardig hè?

Een gewicht aan mijn been en wachten.

"Je zegt niets over pijn, maar dat zul je toch wel gehad hebben?", wordt me nogal eens gevraagd. Ja, wel pijn, maar niet onuitstaanbaar zolang de breukdelen elkaar niet raken - vandaar dat gewicht - en met pijnstillers en in de roes, de shock van de onverwachte en onomkeerbare wending in mijn leven, had pijn mijn aandacht niet zo. Bovendien, ik hield me voor dat het enige wat er voor me opzat, was volhouden, meewerken en zien zo vlug mogelijk weer onafhankelijk te zijn. Want eerlijk gezegd, ik voelde me zo hulpeloos. Iedereen om me heen had, meer of minder, toch een machtspositie en daar kan ik moeilijk mee omspringen. Wat geeft zo'n ongeval toch een massa nieuwe ervaringen!

Volgende ervaring; de operatie. Nou niet gaan griezelen, ik kan er geen eng verhaal van maken. Ik kreeg een ruggeprik (dan blijf je bij kennis) - waar je tegenwoordig echt niks van voelt - dus ik hang beslist niet de heldin uit. Ik verbeeld me dat ik er bij het herstelproces profijt van heb; ik weet min of meer wat en waar en hoe, en dat geeft me dus het gevoel (illusie?) dat ik van het inwendige herstel iets begrijp en dat heft het gevoel van hulpeloosheid weer wat op. Ik besepte ook dat ik wel erg vrolijk reageerde, ik lag maar complimentjes uit te delen.... ja, ik was high van dat verdovingsspul!! Nou, dat lijkt me wel prettig werken voor een operatieteam!

De daaropvolgende nacht werd overgetelijk. Ik had er geen idee van hoe het ziekenhuis er buiten mijn bed uitzag, maar ik droomde of "visioende" dat de kamer (die behoorlijk gevuld was met drie bedden), een grote zaal was en dat de brede rechte gang voorbij mijn kamer een bocht maakte, waar grote openslaande deuren toegang tot een terras gaven. Ik hoorde veel lawaai, de deuren stonden open en met de frisse zachte wind (in werkelijkheid airco) klonken muziek en stemmengeroes. Deze (bovenste) verdieping werd door het ziekenhuis verhuurd voor party's. (Hoe kom ik erbij? Ziekenhuizen mochten wel willen dat ze zo een extraatje konden verdienen!!) Broeders met langsrijdende medicijnwagentjes werden voor mij kelners met drankvoorzieningen. Wordt dat nu niet te gek, Sparreboompje? Nou nee, want vanuit mijn bed zagen mijn ogen ook nog kans over het terras uit te zien en toen bleek mijn kamer zich op de bovenste verdieping van een gebouw aan de Champs Elysées te bevinden en ik keek uit over een enorm park. Daar ontbrandden om beurten lichtjes die de omtrekken van monumenten lieten zien, zichtbaar geschonken door grote Franse bedrijven.

Een geruis van bewondering en verbazing steeg omhoog; daar beneden moesten enorme mensenmassa's slenteren. Natuurlijk, Parijs was immers aangewezen als de hoofdstad van de wereld! En zo moet ik zachtjes ingesluimerd zijn!

De eerste dagen was ik het roerend eens met mijn kamergenote; het eten smaakte van geen kant. Tot de troep uit mijn lichaam was en mijn smaakorgaan weer zichzelf werd. O, wat heb ik lekker gegeten en wat een luxe dat je nog kunt kiezen ook. Daarom zeg ik: "liever genieten van mijn eten dan high zijn."

Van de tweede dag af moest ik in beweging komen. Ik kreeg een rolstoel, waar ik eerst doodsbenauwd voor was, tot ik doorkreeg hoe handig je ermee kunt doen. Geen wonder dat gehandicapten ermee sporten en dansen! En toen kwam de rollator. Ik lag in een ziekenhuis dat bijna "afgebouwd", dus leeg is en ik kon de lange gang, die voor de helft verlaten was, leterlijk dag en nacht als oefenterrein benutten. Halverwege kon ik uitrusten in de hal met zitjes bij de liften. Wat een vrijheid had ik alweer. Weliswaar kwam een zuster me op een nacht dat ik fijn zat uit te kijken op de lichtjes van de snelweg, zoeken, maar dat gaf dan weer een gevoel van "moeder let op me".

Ja, maar dan is een ziekenhuis toch weer onbarmhartig. Na twee weken werd ik er mooi uitgegooid (en wat was ik daar blij om). De trombosedienst houdt me nog onder controle. (Hierdoor en door het royale gebruik van catheters merkte ik toch echt van een oudere generatie te zijn; ooit was trombose de grootste schrik na een operatie). Nu ben ik al zover dat ik ijverig fysiotherapie doe en dat is wel lachen geblazen, hoor. Zit ik op zo'n hometrainer, fiets ik volgens de teller twee kilometer, ben ik helemaal bekaf, maar toch hoor, zo'n therapeut staat dan te jubelen.

Kees illustrator heeft aan mijn bed gezeten en me de rol met handtekeningen van de reünisten overhandigd. Hartelijk dank! (Kees, zul je me een beetje elegant in bed tekenen?). Ineens schiet me te binnen dat ik jaren geleden met een gebroken pols op de reünie verscheen. Ben ik dan eigenlijk toch een beetje roekeloos?

Frieda J. Sparreboom

Mijn zoon heeft een meer dan gewone liefde voor alles wat met film te maken heeft. Noem een film en vraag naar de componist van de muziek van de betreffende film. Hij hoeft niet eens na te denken.

Noem een film en vraag naar de lengte. Hij kan er een halve minuut naast zitten.

Hij weet welke acteur in welke film dit of dat zei, terwijl hij daar of daar liep. Of zat, of at, of reed. En met wie. En waarom.

Hij kent alle regisseurs, de special-effectsmensen en dat laatste heeft zijn grootste liefde. Mijn zoon studeert MultiMedia Vormgeving en is gek van 3D animaties en met name de special effects. Hij maakt prachtige animaties via de computer en voorziet deze van geluiden, muziek, etc. Ooit een werkkring in het Walhalla van alles wat met film te maken heeft, Hollywood, is zijn droom. Maar eerst zijn er nog de plannen om zich na zijn studie aan het Grafisch Lyceum Rotterdam verder te bekwamen via de Filmacademie of de Kunstacademie in Utrecht, tegenwoordig Utrecht School of Arts genoemd maar ook bekend als H.K.U. (Hogeschool der Kunst te Utrecht). Het klinkt allemaal indrukwekkend in mijn oren.

*Zelf ben ik niet wezenloos van de US en nog minder van LA, ik ben ooit 2 keer een maand in de States geweest en mijn uitvalsplek was LA. Toen nog de "Boerenkant" van de USA, inmiddels lijkt het me de meest hysterische plaats op aarde. Ik doel dan op de bevolking want geografisch gezien is Amerika natuurlijk een prachtig werelddeel. Het zou voor iedereen weleens goed zijn aan de rand van de Grand Canyon te staan om te voelen dat niets belangrijk is, dat niets iets uitmaakt bij het ondergaan van zo'n immens natuurgeweld. Je ziet de grootsheid en begrijpt nergens meer iets van.

Waar maakt iedereen zich zo druk om?

En toch maken Amerikanen, weten we, zich overal druk om. Niet altijd onterecht, maar wel te veel en te vaak. Onze "Masters of the Universe". *

Maar ik kom terug op de eerste alinea want allebei mijn kinderen zijn bezig aan hun eindexamenjaar. Zoon zoals gezegd op het Grafisch Lyceum te Rotterdam, dochter zit in haar laatste MAVO-jaar. De een is bezig met een laatste stage bij een Mediagroep en een eindpresentatie, de dochter met Duits en Frans, boeken lezen in alle talen, het voor haar lastige economie dat ze toch wil halen (ik ben een talenmens en ook geen rekenwonder dus ik vind dit doorzettingsvermogen zeer flink), werkstukken, verslagen, etc.

Daarbij heeft ze haar vriend en haar bijbaantje op zaterdag achter de kassa van een nabijgelegen supermarkt.

En als ik dat wijffie zo zie.... op haar leeftijd een mix van naïviteit en "wereldwijsheid", een mix van kleintje en vrouw... ze is zestien. Ze is grappig, ze is mooi. En altijd bezig.

Ze wil iets in de mode. Mode en Trends, ook bij het Grafisch Lyceum. En anders Mode en Techniek (lees modeontwerpster) of visagiste en grimeuze.

Straks ga ik met haar onze jaarlijkse kerstboom halen. Dat doen wij elk jaar, lopend en met tuinhandschoenen vanwege het geprik. Het is onze vaste traditie. Wij samen halen al jaren onze kerstboom en tuigen hem op, zodat mijn zoon aangenaam verrast is als hij van zijn stageplek thuis komt.

"Hé, we hebben de boom al...".

Waar blijft de tijd? Twee kinderen in hun eindexamenperiode. Voor mijn zoon al de tweede keer.

Twintig en zestien jaar. Soms geloof ik het zelf niet.

Wat ik wel geloof en ook weet, is dat ik twee heerlijke, lieve kinderen heb met wie ik altijd kan lachen.

Ik ben heel trots op ze. Niet alleen op wat ze misschien allemaal kunnen bereiken via hun studies. Ik ben trots op hun creativiteit, kunstzinnigheid, maar vooral ben ik trots op de mensen die ze zijn.

Een spannend jaar met toelatingsexamens voor vervolgonopleidingen voor de boeg als het eindexamen eenmaal gehaald is.

Mijn kinderen en ik zijn geen Sparrebomen, maar.....

.....zo meteen gaan we de kerstboom versieren. Den of Spar.....Hij krijgt elk jaar 100 lichtjes!

DANA

hier begint bijlage 26.

- VI i Abraham **Sparreboom**, doop IJsselmonde 10-4-1768, overl. IJsselmonde 9-10-1828, tr. IJsselmonde 12-5-1799 Dirkje Zwart, geb/doop IJsselmonde 4/9-1-1774, overl. Kijfhoek 17-9-1846, dr. van Arie Hendriks Zwart en Wijntje van Wijngaart.
Uit dit huwelijk:
1. Klaartje, geb. IJsselmonde 4-8-1799, volgt VII r.
 2. Wijntje, geb. IJsselmonde 19-8-1800, volgt VII s.
 3. Pietertje, geb. IJsselmonde 1-11-1802, volgt VII t.
 4. Adriana, geb/doop IJsselmonde 14/21-9-1806, overl. IJsselmonde 12-2-1807.
 5. Adriana, geb. IJsselmonde 25-5-1809, volgt VII u.
 6. Ary, geb. IJsselmonde 15-2-1813, volgt VII v.
 7. Geertje, geb. IJsselmonde 2-12-1817, volgt VII w.
- VII r Klaartje Sparreboom, geb/doop IJsselmonde 4/18-8-1799, overl. IJsselmonde 29-1-1850, tr. IJsselmonde 6-5-1822 Marinus **Vlasblom**, geb/doop Kijfhoek 15/21-11-1798, zn. van Dirk Vlasblom en Ariaantje van den Berg.
Uit dit huwelijk:
1. Adriaantje, geb/doop Kijfhoek 24-1/16-2-1823, overl. IJsselmonde 19-5-1825.
 2. Abraham, geb. IJsselmonde 13-10-1824.
 3. Adriaantje, geb./doop Kijfhoek 18-8/19-9-1827, overl. Kijfhoek 27-5-1828.
 4. Adriaantje, geb/doop Kijfhoek 29-9/3-10-1828, overl. Kijfhoek 24-2-1829.
 5. Adrianus, geb. Kijfhoek 5-2-1830, overl. Kijfhoek 25-2-1830.
 6. Adrianus, geb. Kijfhoek 20-4-1831, overl. Kijfhoek 29-11-1832.
 7. Arie, geb. 15-1-1833
 8. Adriaantje, geb/doop Kijfhoek 12-2/2-3-1834, overl. Kijfhoek 13-9-1834.
 9. Adrianus, geb/doop Kijfhoek 14-4/17-5-1835.
 10. Dirksje, geb/doop Kijfhoek 11-2/5-3-1837.
 11. Adriana, geb/doop Kijfhoek 10/19-8-1838, overl. Kijfhoek 6-7-1839.
 12. Klara Josina, geb/doop Kijfhoek 2-3/5-4-1840, overl. Kijfhoek 16-7-1840.
 13. Joost, geb/doop Kijfhoek 31-7/21-8-1842, overl. Kijfhoek 18-12-1843.
- VII s Wijntje Sparreboom, geb/doop IJsselmonde 19/31-8-1800, overl. Heinenoord 2-11-1888, tr. IJsselmonde 14-1-1826 Teunis **van der Poel**, geb. Heerjansdam 22-9-1802, vlasboer, overl. Heerjansdam 1-8-1859, zn. van Aart van der Poel en Plonia Leenheer.
Uit dit huwelijk:
1. Dirkje, geb. Ridderkerk 31-12-1827.
- VII t Pietertje Sparreboom, geb/doop IJsselmonde 1/7-11-1802, overl. IJsselmonde 31-3-1848, tr. (1) IJsselmonde 23-12-1820 Bastiaan **Rijdsdijk**, geb/doop IJsselmonde 14/17-10-1802, vlasboer, overl. IJsselmonde 14-11-1838, zn. van Mattheus Rijdsdijk en Adriana Nugteren.

Uit dit huwelijk:

1. Pietertje, geb. IJsselmonde 17-9-1821.
2. Dirkje, geb. Barendrecht 12-12-1824.

Pietertje Sparreboom, tr. (2) IJsselmonde 16-11-1839 Thomas **van der Ven**, geb. IJsselmonde 12-3-1809, overl. IJsselmonde 19-12-1841, zn. van Adrianus van der Ven en Willempje Leentvaar.

Uit dit huwelijk:

1. Adrianus, geb. IJsselmonde 27-2-1841.
2. Bastiaantje Sparreboom, geb. IJsselmonde 22-2-1846 volgt VIII am.

VIII am Bastiaantje Sparreboom, geb. IJsselmonde 22-2-1846, overl. IJsselmonde 12-4-1871, tr. IJsselmonde 6-4-1867 Pieter **Barendrecht**, geb. Barendrecht 10-1-1848, arbeider, zn. van Maarten Barendrecht en Gerrigje Tol.

Uit dit huwelijk:

1. Gerrigje, geb. Barendrecht 12-3-1869.

VII u Adriana Sparreboom, geb/doop IJsselmonde 25-5/4-6-1809, tr. (1) Heerjansdam 28-5-1836, Dirk **van der Vorm**, geb. Ridderkerk, vlasboer, overl. Heerjansdam 15-4-1840.

Adriana Sparreboom, tr. (2) Heerjansdam 30-7-1841 Abraham **Visser**, geb. Groote Lindt 19-8-1815, vlasboer, zn. van Hendrik Visser en Judik Nieuwenhof.

Uit dit huwelijk:

1. Dirkje Johanna, geb. Heerjansdam 7-2-1842.
2. Hendrik, geb. Heerjansdam 9-4-1844.
3. Judik, geb. Heerjansdam 15-9-1846.
4. Jannigje, geb. Heerjansdam 15-6-1849.
5. Neeltje, geb. Heerjansdam 20-3-1851.

VII v Ary **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 15-2-1813, arbeider, overl. IJsselmonde 11-9-1875, tr. Barendrecht 23-10-1841 Adriaantje van der Spek, geb. Barendrecht 7-7-1819, overl. IJsselmonde 12-10-1900, dr. van Jacob van der Spek en Tijgje den Otter.

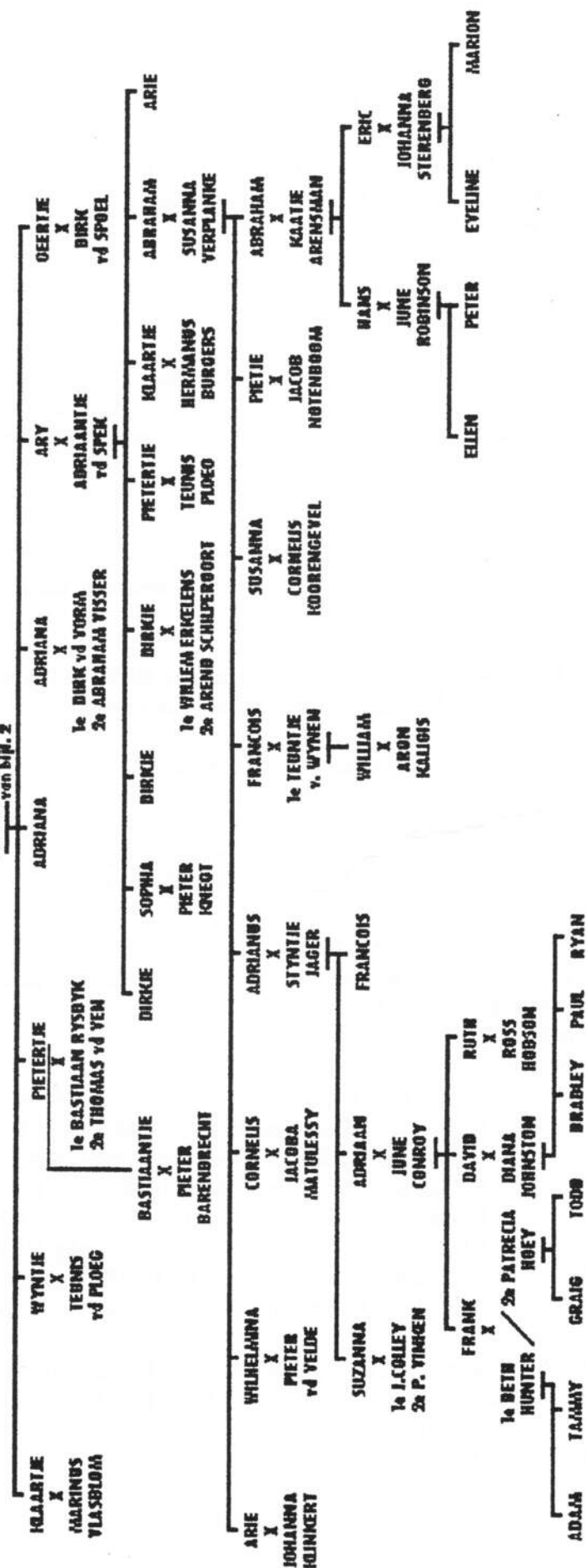
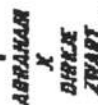
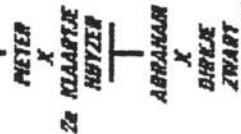
Uit dit huwelijk:

1. Dirkje, geb. IJsselmonde 21-8-1842, overl. IJsselmonde 23-5-1845.
2. Sophia, geb. IJsselmonde 31-12-1843, volgt VIII an.
3. Dirkje, geb. Ridderkerk 6-6-1846, overl. Ridderkerk 8-10-1847.
4. Dirkje, geb. IJsselmonde 4-11-1848, volgt VIII ao.
5. Pietertje, geb. IJsselmonde 31-3-1852, volgt VIII ap.
6. Klaartje, geb. IJsselmonde 7-1-1856, volgt VIII aq.
7. Abraham, geb. IJsselmonde 17-10-1858, volgt VIII ar.
8. Arie, geb. IJsselmonde 3-9-1862, overl. IJsselmonde 13-9-1862.

VIII an Sophia Sparreboom, geb. IJsselmonde 31-12-1843, overl. IJsselmonde 6-3-1925, tr. IJsselmonde 16-11-1863 Pieter **Knegt**, geb. IJsselmonde 24-6-1841, scheepstimmerman, overl. 's-Gravenhage 20-10-1924, zn. van Marinus Knegt en Lijdia van 'tHoen.

Uit dit huwelijk:

1. Marinus Johannes, geb. IJsselmonde 15-2-1864.

Een Sparreboom die nogal klein was
 kreeg bier van zijn vrouw in een wijnglas.
 "Als ik dat zou doen,"
 beweerde zij toen
 "begon na tien glazen mijn geen pras."

Prettige feestdagen
 en een voorspoedig
 nieuw jaar!

Redactie